

B

425.

177

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA

B. 425

117179

מגירת עסלאר

כוללת סיפור

מעשה זר ודברי ריבות ועלילות שקר שוא ומרמה

אשר כתבתי לזכרון

כטזרת

מתוללי משגבי מנוסי מושיעי

פה רישע

חדש מנחם אב לשנת התרמ"ג

נתן ליעבערמאן

בדפוס של ה"ה מו"ה פנחס בלייער מונקאטש

Druck von P. Blayer Munkács 1883,

ובגוים ההם לא תִּגִּיעַ ולא יהי
מנוח לכף רגליך —

בכל דור ודור
עומדים עלינו לבלותיני
והקב"ה מצילנו מידם —

Nachdruck Vorbehalten.

קורא נכבד . שמעה דברי !

אם העלילה אשר שתו קן לה בכפר טיסא עמלאר
נודעת למדי לכל באי עולם , ואיש בארץ אין
אשר לא יקוץ רוחו בה , ולא תהי לו לזרא : נפשי יודעת
כי כעבור סופה , ותשכח כל עצבותה וככלות ימי הרעה,
לא יזכרו ולא יעלו על לב — על כן אמרתי , כי טוב ,
כי אעשה לה משמרת , וכתבתי על המגילה הזאת בשפה
ברורה , מפי מגידי הקורות , אשר הגיעו דבריהם אלי ,
ואם כחשו , גרעו או הוסיפי זה בכה וזה בכה אנכי מה ,
לא עלי תלונתך , כי עליהם — ואשמרה לפי לכלתי
הלאותך בלהג הרבה . ונתתי לפניך היום הזה , כי לא
תשכח מפיד , ולמען תספרה באזני בנך ובן בנך — ואם
ברעיוני אשר שמתו בה ושתלתי בין ערוגותי תנעל נפשך
ולא תמצא בהם מרנוע ' שא נא ! סיב ודמה לך לצבי
או לעופר ודלגת עליהם , כי לעשות כרצון איש ואיש ,
מי זה יתפאר ? כחיד אוכל ישעם , לזה ינעם ואחר יתן בו
מגרעת , כן הונה דיעות , לא ישוו בם אוזן כל שומעיהם .
והן אני יודע , כי בעודה בכפיד טרם תביט ותראה בה ,
תקל בעיניך , תניע ראש , ותתמהמה לפתוח שערי אך ,
אחרי תתן בה עין ותעבור עד קצה , בטחתי , כי תשוב
תקרא איתה עוד שנית . —

הכותב

ויהי בשש מאות וארבעים ושתיים שנה לאלף הששי בחדש הראשון
 בשנים עשר יום בו, יום שבת הגדול הי' וראשון לחדש
 אפריל — ותשלח אשה מכפר מיססא עסלאר העומד על חוף
 השמאלי לנהר טהיים בגליל סאבילטש ' את אמתה, היא עסטר
 שולמושי, לקחת עפרות צבע בבית סוחר נוצרי, ושמו קאהלמאינר
 ותקם העלמה כחום היום ותלך ותקח ככל אשר צותה גברתה ולא
 יספה שוב אלי' עוד, ותבא האשה לעת ערב לבית אם האמה ותגד
 לה כי בתה נעלמה, ולא שמה האם את לבה אלי' באמרה כי תשיב
 בקרב ימים כי כן גם מלפנים לא אחת ושתיים עזבה את בית אדונה
 כאשר הרבו להצר לה וירדו בה בפרך וברחה לה אל אחד מקרובי'
 בכפרים הקרובים ואחרי כן שבה למקומה, ויהי ערב ויהי בקר
 יום שני ושלישי ועין אדם לא ראתה, ותלך ותודיע הדבר לפני
 השטולריכטער אמש וישלחו מכתב גלוי לכל המקומות מסביב
 לבקשה ויעברו עוד חדש ימים ואין קול ואין קשב כי לא
 נמצאה ותגדל דאגת האם ורוחה בקרבה נשברה ותשפוך דמעות
 כים לפני כל איש ואשה אשר פגשה, ויקר מקרי' ותפגוש באיש
 עברי מיושבי הכפר ההוא ושמו יוסף שארף תופר מנעלים ושמש
 בבית הכנסת שמה ותבך לפניו ותספר לו את אשר קרה לה וידבר
 האיש על לבה, וינחמה ויאמר כי שוב תשוב בתה עוד ולא תאבד
 לנצח כי כן בעיר נאנאש קרה כזאת לפני שנים רבות כי
 נעלם ילד אחד וחשבו הסכלים כי היהודים הרגוהו ושפכו את דמו,
 ואחרי ימים נמצא בלי פגע:

(והנה שכח האיש הזה ועבר על דברי חכמינו ז"ל אשר אמרו אל
 תרבה ישיחה עם אשה וכו' וגרם רעה לעצמו וגם לאחרים
 בקרוב וברחוק, רעה וצרה גדולה עד מאוד יגון ואנחה לעם
 ישראל בכלל ולנו יושבי המדינה בפרט, אנחה איומה ונוראה אשר לא
 נשמע ולא נראה עוד כמותה בארצנו)

כשמע

כשמוע האשה את הדברים האלה יוצאים מפי יהודי ותמהר ותרחק אל בית השופט במקומה ותשא את קולה ותזעק זעקה גדולה ומרה ותאמר כי היהודים הרגו את בתה ומצו את דמה — וישמעו ישראל יושבי הכפר וינע לבבם כנוע עצי יער מפני סערה, ורעדה אחזתם אימתה ופחד פן ינכרו צרימו וימיטו עליהם און ובאף ישטמו אותם ויאכלום כקש, וישיחו במ כל היום למאיש ועד אשה מגדולם ועד קטנם הזקנים והילדים בחיק אמותם *

ואנשי קהל עסלאר הוציאו כרוז בסוף ימי החורף כי רצונם למנות להם שוחט ובודק ובעל תפלה מ"ח אייר והלאה וכל המבקש המשרה הזאת יבא ויעמוד לפניהם על הנסיון, ויבאו לשבות שמה שבת הגדול ממקומות שונות שלשה אנשים בעלי מלאכת ההיא שם האחד שווארץ והשני בוקסבוים ושם השלישי בריון, כלם אנשי דעת יראי השם ותמימי דרך, וימצא האיש שווארץ תן בעיני העדה ויבחרו בו ויפקדו אותו על השחיטה ועל התפילה ויבא הוא וביתו ויקבע דירתו שמה, ויעש מלאכתו אשר עליו יום יום.

בעת ההיא מלו שמה בבית הכנסת בן שמונת ימים מילדי העברים ולא יכלו לעצור בעד דמו אשר הזיל לרוב, ומת הילד, ותהי מהומה רבה וימצאו אנשים ונשים אשר קראו וספרו זה אל זה כי המל את בשר הערלה שפך את דמו ורצחו נפש - וישמע נער קטן בן ארבעה שנים בן האיש י' שארף אשר הזכרתי, וילך ויגד בחוץ בין חבריו נערים עברים ונוצרים בעת שחקם והשתעשעם עמו, כי היהודים שפכו דם אדם ויהרגו נפש בבית הכנסת, וישמעו השכנות ותבאנה ותלמדינה אותו להוסיף על דבריו ולאמור כי נפש ערלית הרגו ויתגלגל הדבר ויגיע אל אזני השופט שמה וימצא תואנה להאמין בזה כי כן כזעקת האשה הבאה אליו ובתה נרצחה, ויקרב את דבריו לפני כסא היושבים בבית המשפט בעיר המחוז בניערעדהאזא וימהרו וישלחו שופטים ושוטרים לעסלאר ובכך צמחה העלילה הארורה הזאת, ותגדל יום יום ותכס ברוחב ענפי את שמש הדעת והתבונה ותהי עלטה ואפילה מגדלה על פני כל הארץ, כי יצא ניצוץ אחד קטן ודק ויעל מבין אבני תהו מעשר ערימות גרופות. ויבא קדים רוח עריצים ושפתי רשע ויפת אותו ללהב אש

אנכלה

אוכלה ותלהט מוסרי הרים ותוקר עד שאול תחתית וירב בבת
 'הודה תאני' ואני' .

ויבא בארי איש צר ואויב ליהודים ואותו הפקירו לראש על
 החקירה והדרישה , ועל ידו נתנו את פעצעלי הסופר
 לכתוב את כל אשר יעלה במצורתם וימצא להם , בספר , ויקח
 בארי את הילד הזה בן השמש ויושיבהו על ברכיו וידו אוחות את
 קווצות ראשו התלתלים ויסלסלם , וישם את שמאלו על חלקת
 צואריו ויתבקהו , ואת כלי הזהב מורה השעות הוציא מחיקן ויתנהו
 בידו לשחק בו , וישאלהו ויאמר לו ספרה נא לי בן נחמד , מה
 נעשה בנערה עסטר שולמושי ? ויען הילד ויאמר ! " הנה אחזנו
 בציצית ראשה וסחבנו אותה הביתה , ורחצנו את רגלי בעריבת
 מים , אחי מאריץ תפש אותה והחזיק בשתי ידי , אמי הביאה
 מטפחת וסגרה את פי' ושפתותי , ואבי לקח שכין גדול חד וחלק
 וכרת את ראשה , ואני בידי קערה אחת עמוקה ורחבה לשפוך את
 הדם הנגר לתוכה " —

(לולא הרבתה העלילה הזאת יגון על יגון צרה ואנחה

כי עתה ימלא פינו ופי כל עם ולשון שחוק על הדבר הזה)

ויסובו את בית האיש שארף וישימו שומרים על ראשו , וילכו
 ויתורו את כל בתי היהודים שמה וימצאו בבית אחד
 מהם אסיפת קהל אנשים כי יום שבת הי' ונחו מעבודתם . ויקבצו
 יחד להתעלם בחבורה נעימה , ויתפשו כלם ויאסרום וישימו
 אותם במשמר שלשת ימים בכפר ההוא , וביום השלישי לקחום
 ויוליכם כשבויי הרב אותם ואת שארף ואת אשתו ויתנום אל בית
 הכלא בעיר נייערדהאזא ויהיו שם עד היום הזה . —

והנער מאריץ בן השמש נער בן שלש עשרה שנה , בראותו אביו
 ואמו נלקחים מאתו , וישאר הוא ושני אחיו הקטנים
 באין משען ומשענה , דלתות ביתם שבורות חלונותיו מנופצות
 וכל כליהם שוממין , וישא את קולו ויבך ויקחו גם אותו , וישימו
 גם עליו שומרים שלשה ימים ושלשה לילות וירבו לחקרו ולדרשו ,
 וענה ואמר כי אינו יודע מאומה אף לא ידע את עסטר מעולם ,
 ויתנהו אחרי כן אל יד הזיכערהייטסקאממיסאר רעט שקי ויקחהו
 אל ביתו לכפר אופאלו וילך גם הסופר פעצעלי עמם .

בלילה ההוא נדרה שנתם מעינם ועשו את אשר זממו , גמרו את

אשר

אשר החלו כי חזקו עליו וגם יכלו לו, ועוד שרם יעלה
השחר בא אליו בארי וידרוש מאתו לדעת מה נעשה עם העלמה
הנעלמה, ויאמר הנער כי אביו הביא אותה במרמה הביתה ביום
השבת הגדול בעת האיכל ויקשרו את ידי' ואת רגלי' בעבותות
וישאוה אל בית הכנסת ונאספו שמה עוד עשרה אנשים עם השוחטים
אשר באו לשבות שם, ואותו גרשו משם, ואת הדלת סגרו בעדם
ויעמוד מאחוריו וירא בחור המנעול, כי השכיבוה על הארץ והפשיטו
את בגדי' מעלי' ויקח השוחט שווארץ את המאכלת בידו ויכרות
את ראשה וקבל במזרק את דמה — ויקחו את הנער וישלחו אותו
העירה והוא עצור שמה עד היום הזה בבית הענטער השומר אשר
לארמון בית המשפט שמה — ויביאו גם את השוחטים ממקומותיהם
וישליכום אל הכלא —

(הנה בית הכנסת אשר בכפר עמלאר עומדת רחוק הלאה מבתי
היהודים ושלשה בתי אברים לא מבני עמינו וחצריהם מסביב
לה קרובים אלי', פתחי בתיהם פתוחים מול פתחה, וחלונותיהם
ממול חלונותי', ומי איפוא נמהר ופתי אשר יאמין כי באור יומם
בעת הצהרים ירהבו אנשים לעשות נבלה גדולה כזאת, לרצוח נפש
עלמה הבאה מרחובת חוץ ונודעת לכל יושבי הכפר ההוא' כי יקתוה
ממקום גלוי ונראה ולא יראו לנפשם פן ראו אותה והביטו אחרי'
הסובבים בשוק בכל עת או פן תצעק וקולה ישמע, ולא יחושו פן
יבא איש וישקף בעד החלון או בעד חור הדלת ויראה את מעשיהם
הרעים כאשר הניר הנער הזה כי ראה את כל אשר עשו שמה :

ואם יפלא בעיני איש, איכה בדה הנער את השקר הנורא הזה
מלבו ואיככה יעז באביו לענות בו סרה, לכן אענה ואומר כי
כבר נודע כי רוח הקאמיסאר רעשקני בשפתי הנער ודבריו על
לשונו, כי כאשר הביאהו אל ביתו, עינה אותו וירעיבהו כל היום
ההוא וכל הלילה ובנפול שינה על עיניו, קרע את עפעפיו ויעירהו
ויעמידהו על רגליו, ולא נתנו לשבת או לנוח אף רגע, וקול פחדים
השמיע לאוזניו והזהיר אותו ויחרידהו ליסרו קשות אם לא ידבר כאשר
יצוה, ולעומת זה דבר על לבו ויפתחו כי אם יגיד כפי המבוקש
ממנו ייטיבו עמו מאוד מאוד ויגדלוהו וינשאוהו, ולאביו לא יאונה
כל רע, כי יוציאוהו לתפשי וישיבוהו אל ביתו והענק יעניקוהו —
ויהי לפנות בקר כהציק לו מאוד וכשל כחו לסבול עוד, ענה ואמר
את

את כל אשר העלֹ על רוחו ושמו בפיו, ומעתה ההוא והלאה הנה הפשיטו הבגדים הצואים מעליו והלבישוהו מחלצות ותחת אשר בבית אביו האביון אף לחם יבש ונקידים לא מצא לשובע נפשו, ואכל עתה כל היום מעדנים וישבע משמנים, ובמקום אשר אשת אביו — אמו חורגתו — שפכה עליו בוז וקלון על תעלולותיו אשר הסבין בם, ומוסר אביו לא אבה שמוע יכבדוהו כעת ויחבקוהו ישבחו את מעשיו ויפארוהו, גם יאמרו לו כי היהודים ישימו לו מארבים על דמו ויבקשו להרגו לקחת את נקמתם ממנו, היפלא אי־זא עוד אז יקשה את ערפו להעמיד את דבריו הראשונים ולא ירצה לשוב אל מולדתו ואל עמו עוד?

ומה היתה הסיבה, מה עלתה על דעתם, ומה ראו על ככה לתת את הנער הזה ביד רעששקי להוליכו אל ביתו הלא צעיר לימים הוא ואין דעתו נכונה לו עוד, ואיכה יחשבו כי גם הוא בא בקושרי? גם אותו הביאי אי־שים זובתי אדם בזרם לשבות טבת והכן את הדם על חג הפסח? והן אם האמינו כי כן הוא, מדוע לא שלחו אותו עם אביו ויתר הנתפשים מביתו אל בית הבור אשר בעיר ולמה נתנוהו בידי איש אשר בביתו אין כלא ואין סוהר להביא האסורים שמה? אין זה כי אם למען אשר בטחו באיש הזה כי לבו לב עריץ ויודע ליסר ולענות גבר ויכריח בכחו הקשה את הילד הירא ורך הלבב להניד את כל דבר אשר ישים בפיו — והדברים עתיקים — **והאיש** בארי החל לדרוש ולחקור אחרי עסטר הנעלמה ויחפש את נזיתה בבתי ישראל בהצריהם ובבורותם בבתי התבן

ובבתי האוצרות בדירי הבהמות בעליות ובתחתיות, ואת רצפת בית הכנסת הרס ולא המל אבד ושבר בריחו, חתר בקירותיו עלה על גגה גם אדמתה מסביב הפר וחפש בעמקי, ויירד אל שדה הבוכים, במקומי הקברות בכל הנבול, כל קבר חדש פתח וכל נבעה נשאה השפיל והעמיק, ויכל כחו חנם וכל עמלו לריק הי' כי לא מצא דבר, ויתר אפו מאוד ויבו בעיניו לשלוח ידו באנשי עסלאר לבדם ויבקש להרוף את כל היהודים מנער ועד זקן, ויוציא קול כי האסורים התודו את עונם והודו כי טבחו טבח והכן בעבור הניע את דמה על קיר המזבח כדת מ' וישראל :

(ותעבור הרינה במחנות כותבי קורות העתים)

ותגעש ותרעש הארץ ותהי לחרדת אלקים)

ויצא קול האסון הזה עד קצות הארץ, משנאינו עלינו הגדיל,

ומחרפניו

ומזרפינו נשאו ראש ששו ועלו במצאז סבה להגביר
 תבערת המשטימה שנאת הדת — ושנאת יוצאי ירך שם בן נח —
 שננו כחרב לשונם וילשינו עלינו בשפת שקר מדברת גדולות ונאצות
 עצומות, ויגדילו עון בת עמי לפני הועד המדיני בעיר בודא פעסט,
 ויקם אחד מהמונם והוא מתושבי עסלאר, שמו אוינאדי, וארח
 לחברה עם פועל און אישטויצי הרע, ויציעו את הדבר לפני
 שרי הועד ואסיפת זקני המדינה, וידברו בצואר עתק וענו ואמרו,
 כי פשע כל בית ישראל וחטאתם כי כבדה מאוד הוא זה לשפוך דם
 נקיים ולתתו במאכל שולחנם ובמשתיהם, וכדי הוא זה לא לבד
 להשיב לאחור ולשים לאין את שיווי הזכויות אשר נתנו להם ולהפר
 הברית אתם, כי אם גם להשמדם ולהכחידם מעל פני האדמה,
 ויבקשו עוד כי בראשית כל יסגרו שערי המדינה בכל עברי'
 וגבולותי' מסביב בדלתים ובריחי נחושת וברזל, וישמו שומרים מול
 פליטי היהודים הרוסים בנוסם מפני חרב היונה וחמת המציק אותם
 על אדמתם, לבל יפרוצו בה — (כי בחג הפסח לשנה ההיא יצא
 הקצף ויבא המשחית בעירות רבות במדינת רוסיא, ויקבצו אנשי
 בליעל המון רב חומסים ושודדים, ויהרגו אנשים רבים מבני ישראל,
 את בתיהם שרפו באש, ואת נשיהם ובנותיהם עינו, את הריותיהם
 בקעו' ואת עולליהם רצחו, ואת כל רכושם שבו ויבוזו, וירדפו
 אותם עד חרמה' ויגוסו לנפשם בעירום ובחוסר כל אלפים ורבבות
 מהם וילכו באשר התהלכו, ויבקשו להם מנוח בכל מקום אשר ימצאו)
 ויתמכו ויחזקו את דבריהם בעדות כותבי פלסתר בחנפי לעני מעוג
 הנמצא לרוב אשר כתבו והדפיסו צוררי ישראל ורודפיהם מאז עד
 למכביר, ויפערו פיהם לתרוף ולגדף ולתת אותנו לשמצה בקמיהם,
 והאריכו למעניתם ברשע וכסל שקר ומרמה ולא ידעו הכלם כי
 הרבו נכלים להאשימו חנם *

אחריהם התעוררו וקמו גם כותבי קורות העתים ' אלה אשר
 רוח זרה סוער בקרבם וחמת עכשוב תחת שפתימו,
 ויחזיקו בידם ויוסיפו עוד לחפות עלינו יום יום דברים אשר לא כן,
 מחשבות עמל ואון, כי דת הישראלי שואף לדם רצח, להרוג את
 את בני דת אחרת ולשבוע מדמם — והגידו דעתם עצתם ורצונם
 כי ינתן דת לחקת משפט בכל מדינה ומדינה, כי אם ימצא חלל
 באדמה ולא נודע מי הכהו, מן היהודים הקרובים אל החלל

או הרחוקים ממנו דמו יהי נדרש — וכי יעלם איש או אשה קטון או גדול כי יסתר במסתרים או כי ינוס בעת צר לו כי יחס לבבו מהמקרה אשר קרהו ויעזוב את מקומו, ויברח וימלט על נפשו, על כל תועה בתהו לא דרך על כל אבדת גבר אשר לא מזרע היהודים הוא, המה, היהודים יתנו כופר־נפשם בעדו — וכי ימוך איש מעם הארץ ומטה ידו ומכר מאחוזתו, הקונה אותו לא יהי יהודי, ואם בפלילים יובא מפני נוגשיו, שלם ישלם היהודי את נושיו ממיטב כספו וזהבו, כי כל נגע וכל מחלה אשר ימצא את אחד מהם, אך היהודים אשמים בו, רעב כי יהי, או דבר באופל יהלוך, חטאת יהודה היא ופועל כפיו, אך מהם תצא כל רעה ופרה ורבה בארץ בכל מקומות מושבותיהם —

גם ערכו והדפיסו מחברות רבות מעציבות רוח ומדאיבות לב מלאות חירופים וגידופים שקר וכזב ומלשינות עלינו ועל דת תורתנו וישלחו ויפיצו אותן בכל המקומות עד קצוי ארץ, לעורר קנאה להבעיר גחלי רתמים להצית אש בציון ותאכל יסודותי

ולא ההמון הרב לבד, כי גם מספר גדול ועצום מאלה אשר תואר אנשי שם להם, כי יתראו לעין רואם ודובר אתם, כבני דעת, ובין נבונים יחשבו, אף הם נתנו להם אוון קשבת וישו אחריהם וילבשו שנאה כמדם, ויעשו כמעיל בשתם בחימה שפוכה עזה כמות — ויהי הסער סואן ברעש הלוך וגדול בכל המדינה, סכנה גדולה ואיומה רחפה על ראשנו, בכל מקום אשר דרכה כף רגל יהודי ברחובות ובשוקים קראו אחריו מלא! עסלאר! עסלאר! הכו כף חרקו שן וילעגולמו, וישברו ויפוצצו חלונות בתי בני ישראל עד אין מספר ואבנים רבים קלעו בראשיהם, על צוארנו נרדפנו וכמעט כילונו בארץ, וימצאו כפרים ועירות אשר יושביהן עמדו הכן, לגרש את היהודים מתוכם בכשיל וכלפות ולעשות עמהם כלה, ויקהלו ויבאו יחדיו לשית עצה איככה יחלקו את השלל ביניהם איזה בית יהודי יירש זה, ואיזה שכנו הקרוב אליו, ועל הנחלות אחוזות שדות וכרמים הפילו גורלות לחלקם לאיש ואיש כפי מכסת נפשות ביתו, וברוך השם אשר ברוב רחמיו העיר את רוח היושב ראשונה בממשלת המיניסטעריים ובידו גם כן פקודת הענינים הפנימיים — פייססא קאלמאן — ויצו לכל שופטי

הארץ

הארץ ופקידיהם בכל הגלילות כיתנו עין פקוחה על כל הנעשה, וענוש יענשו בכל תוקף ועוזו כה חוקי המשפט את כל איש אשר יהיו להרים ידו או רגלו להרע עמנו, גם אל עורכי כתבי העת שלח דברו כי ויהרו בדבריהם והשמר ישמרו בכתבם ולשונם, ובנפשם ידברו אם יוסיפו להתעות את לבב המון העם בעמל ותלאה, ויסיתו אותם לתגר מלחמת איבה ותנופת יד רשע בין אזרחי ותושבי הארץ — גם הביאו במסגר עלים רבים מכתבי העתים ומתברות שונות וזרות, ואת כותביהם העמידו לפני כסאות משפט לדונם ולעשות בהם כרוע מעללם. —

(ובכן שקטה האש והסער קם לדממה עד מעט)

ויקרי כאשר כלו אוינאדי ואישטויצי לדבר, לבש וואהרמאן איש יהודי מבחירי אנשי הועד, גם הוא קנאת גבר, ויקם ויעמוד על רגליו והוכיח בדברים נמרצים בהשכל ודעת כי שקר ענו הדוברים לפניו, וכי המכתבים והחיבורים אשר הביאו בידם להורות מהם ולחרוף במו את מערכות ישראל מלשינים הם כמוהם, ומלאים כזב ושוא הבל ורעות רוח, וכל דבר אמת אין בהם, כלמו נפתל ועקש, כי כן יחרפו יבזו ויגדפו הספרים ההם גם את מערכות הפראטעסאנטים את כומריהם ואת גדוליהם ואת ראשי מיסדיהם — ועל אודת פליטי רוסיא הוסיף לאמור: מה קול פחדים הוזה באזני מיהודי רוסיא, הלא עוד לא בא אף אחד מהם לחסות בצל קורותינו, אף לא בקשו מידינו מאומה — ובמרוצת אמרותיו אלה הוזה גם הוא את דעתו ועצתו, לבלתי תת מקום לפליטי רוסיא העניים המרודים האמללים לשבת בתוכנו, למען לא יעוררו את חמת ההמון וחרונם הנלהב בעת הזאת — אך בלעדי זאת דבר הפעם טוב על ישראל — וייטבו דבריו בעיני הרוב מאנשי הועד ויכבדוהו באותות אהבה וחקן. והנה אך יצא יצא מהיכל הועד ובא לו אל חדר אוצר הספרים אשר להם להנפש שם, וימהר אישטויצי וירץ אחריו בעזות מצח ויכהו שם על הלחי, וירם וואהרמאן גם הוא את ידו, כי נבער כמעט אפו להשיב מכות אל מכהו, אך חכמתו עמדה לו ונחם מהר על מחשבתו וירף ממנו וישב לו על מקומו.

והקול נשמע ביתה ועד, הלל אישטויצי את כבוד הבית, וירע בעיני כל היושבים שמה על אודת הדבר הרע הוזה, כי

כן לא יעשה, במקום המשפט שמה הרשע, ויעמדו כלם כאיש אחד ונמנו ונמרו, להיות חקוק בעט ברזל בצפורן שמיר על ספר הזכרונות דברי הימים כי מעשה הנבלה הזאת רע בעיניהם ולחרפה למו יחשבוהו סלה, והי' לזכרון תמיד ולדראון עולם.

ורוח וואהרמאן לא שקטה כי חמתו בערה בו, ויקרא את אישטויצי למלחמת תנופה נבר בנבר (צווייאקאמפף) ויאות לו, כי כן דרך האיתנים לבלתי הביא את ריבם לפני כסאות משפט, כי תושע להם ימינם וכה זרועם יוכיח ביניהם — ויקחו איש איש כלי מפץ בידו וילכו אל המקום אשר נועד להם על פי עדי שניהם אשר קראו לעמוד עליהם, וילחמו יחדיו אחרי אשר השליכו את חייהם מנגד וישימו נפשם בכפם, ויצוו גם לביתם, אולם לא נפל משערות ראשם ארצה ויצאו נקי, כי חטאו גם שניהם ולא קלעו אל המטרה:

אחרי אשר הושמו אנשי עמלאר בבור ויהיו שם כירח ימים, התחנן השוחט אשר שמו שווארץ לבא לפני שופטיו, וירוצוהו ממאסרו ויבא ויטיצב לפניהם, ודמעתו על לחיו ויבך ויאמר, „כי נפשו מרה לו ולא תניח ורוחו לא ישקוט, כי נחם הוא על הרעה אשר עשה, ולא ישמון עוד עונו בחבו, והתודה את חטאתו אשר חטא, כי הוא הוא הרג את עסטור שולמושי, הוא לבדו ואין איש אתו, כי באת לעומתו על אם הדרך ותצחק עליו ותבזהו, ותעל חמתו באפו וירץ אחרי' ויך אותה באגרוף על ראשה ותפול ארצה ותמת, ויחרד מאוד, ויקחי' וירם אותה על שכמו וישמון את נבלתה תחת הגבעה אשר אחורי הבתים ויכס אותה בדומן אשר על פני השדה, ובערב בחשכת הליל בנפול תרדמה על יושבי הכפר לקחה משם וישליכה על שבלת הנהר טהיים „ — ויתמהו השופטים איש אל רעהו ויאמרו איככה איש נמבזה ונמס כמוהו וזה ודל חלוש כח ורפה ידים, ימית עלמה בריאה וחזקה במכת ידו האחת כהה ודקה, ואיככה יגבר כח לישא ולסבול את גויתה עד המקום אשר אמר ומשם עד הנהר, ואיך נהי' כי אין איש רואה ואין יודע את כל אשר עשה? וישאלוהו לאמר מה ראה על ככה להניד דברים אלו אשר אין אמון בם, כי מלבו הוציאם, וירא כי לא יכול להם, ויען ויאמר, אמת כי מלבו בדה כל זאת וכזב בפניהם, כי יודע הוא, כי ימיו לא ימשכו עוד, כי סר כהו מעליו וקרוב קצו על כן נשאו רוחו להשליך

את נפשו מנגד למען יכפר על הנשארם הנקיים כמוהו ולהצילם
משחת. וישיבו וישליכו אותו הבורה :

בעת ההיא התייעצו פקודי וראשי קהלי הקאנגרעס והסכימו ונמרן
לתת לאיש אשר ימצא את עסטר שולמושי הנעלמת, וישיב
אותה אל מקומה, חי' או מתה, חמשת אלפים זהו' עס"ו, ויתנו
את הכסף על ידי עושי מלאכתם בהקאנצעלויא אשר להם בפעסט,
להיות מוכן ושמור שם עד עת מצוא — ויצא הקול עד למרחוק,
וימצאו נערות רבות בכל עיר ועיר ובכל פלך ופלך, פעם כה ופעם
כה, אשר לא נודע מאין תבאנה ולאן תלכנה ויתפשו בהן לאמור אולי
תמצא ביניהן המתבקשת, מקדם וים מדרום וצפון רבו יום יום
המבשרים ואומרים כי נמצאה, וכתבי עתים הוסיפו עוד מדעתם
לשנות עורים בדרך, וינע לבב כל איש בין תקוה ופחד בשמוע
מארבע כנפות הארץ, פה היא, שם היא, ובבא אחד מקרובי'
וידעי' לראות אם זאת היא להשיבה אל ביתה, תקותם נשארה
מעל כי ראו כי איננה :

והרבנים לקהלי הארתאדאקסים התאספו גם כן ובאו אל עיר
בודאפסט ויציאו מכתב גלוי, פתשנן הכתב : זה משנים
יצאו אנשים מקרב הארץ וישטנונו באף ובחימה, ויסיתו את העם
אשר אנחנו בקרבו לתגר בנו איבה ולהדיח עלינו רעה, ואנחנו
מחשים, כי בטחנו בישרת לבב יושבי אונגארן אשר מעולם צדק
מלאה ימינם, כי לא יטו אוון קשבת אל הולכי רכיל בשפתי כוב—
אם שנאת האנטיסעמיטען בערה בם לדבר סרה, אנחנו בתום לבבנו
באהבה סבלנו ושמנו יד לפה — אולם, כעת הזאת גדלה המשמטה
למאוד, עד השמים הגיעה, ופרה ורבה רוש ולענה, כי התאמרו
לשית חטאה מתועבה עון רצה, אשר ערן לא נתבררה ולא נתאמתה
אם נעשתה, לאשמת דתנו, את עלילת הדם אשר כבר נשכחה,
יבקשו מחדש וישיבו לחפאות עלינו, ולא עת לחשות עוד, כי אם
נשב ונידום ומצאנו עון, ואף אם כדי בזיון וקצף חרפה וקלון להשיב
עוד דבר בימינו על אודת רעות רוח הבלים וסכלים כאלה, אמנם
צדקתנו תכריחנו ותחובבנו להרים קולנו וליקרא : חפשו נא ודרשו
מעל ספרות היהודים החדשים וגם הישנים אם תמצאו בהם אף
דבר אחד קל ממנה או רמו עלי, שהרגו בשחק כי לא תמצאו

מאומה

גשאלה

נשאלה נא את פיהחכמים — אינם יהודים — דורשי רשימות
 וחוקרי קדמוניות, יודעי לשונות ותורות המזרחיות, מורי
 הדעת בבתי הלימוד הגבוהים בכל ארצות אייראפא אם לא יעידון
 המה ויגידון כי הדת הישראלית חף ונקי מחטאת קסם ומרי העון העצום
 הזה. כי לא יזכר ולא יפקד ותלילה לנו אף מרעוון אשם גדול
 וכבד כזה

ומחלים אנתנו את פני אחינו בני דתנו, כי ישאו כי יסבלו ברות
 דעת ונפש שוקטת עד יצא האמת כנונה והצדק יראה
 לעיני כל בשר כוזהר הרקיע, הן נכון ויאות לנו לשובתינו כמו לשובת
 יושבי ארצנו לבלתי נתון לב אל השמועות המבהילות המנדילות
 פחד ומסבבות חרדה כי הנה הממשלה הנכבדה וכל שהר לבואוהב
 צדק משניחים ומתאמצים לבל יופרע שלום הארץ, וגם יתר העם
 שלימים הם אתנו ובוטחים אנתנו ביושר מעשיהם כי לא יאונה לנו
 מהם כל רע

אחינו! אל ימס לבבכם, השמרו לכם מהתקוטש עמהם ומהתחרה
 בם, שבו ונחו, אל תרגיזו ואל תרגנו אל תתעצבו ואל
 תתמרמרו, בקשו צדק בקשו ענוה, סורו מרע ועשו רק טוב גם עם
 אויביכם, כי אם היום יהדפוכם עוד מעט ויהפך לבבם וישיבו
 ויאהבוכם ויחבקוכם

כוראפעסט בחמישי לחדש יולי בשנת תרמ"ב באסיפת רבנים
 הארתאדאקסים ובפקידתם חתמנו את שמנו

מנחם קאטץ רב בק"ק דייטשקרייץ ראש האסיפה

ארי' ליבש ליפשיטץ רב בק"ק אבאי סאנטוי המזכיר

(כן שפתי הישרים האלה דוברות כי אין בנו כל פשע אשר חטא
 ובשקר יעלילו עלינו את דבר הדם, הן גם דם צפור השתיטה
 אסור ועצור לנו ומה גם דם נפש אדם בצלמנו כדמותינו, וברוב
 הפעמים אשר עלתה חמת המון העם לשפוך דמינו כמים לדכא אותנו
 או להעלות על המוקדה רבים מבני עמנו ושללם לבו על דבר נתעה
 ושוא לרגלי העלילה הזאת, יצאה אחרי כן צדקתנו לאור יומם ונגלתה
 לעיני השמש ונודע לכל כי שנו ברואה פקו פלילי ושפכו דם נפשות
 נקיים חנם)

גם נתעוררו וקמו רבים מחכמי לאומים פראפעסארען משכילים
 ונבונים

וגבונים השוקדים בכל עתות ימי חייהם לחקור אחרי כל נסתר
ונעלם, ויורדים לעמקי פלאות רמות ונשנבות בחכמה ודעת, וכומרים
נכבדים וגבוהים כוהני רומי הקאטאליקים היורעים בינה לעתים ועל
שרשי ומנהגי הדתות השונות יתחקו, ויירמו כשופר קולם בפיהם
ובכתבם, כי נקיים היהודים מפשע ועון זה וכי עלילת הדם אין לה
לא יסוד ולא משען או משענה, כי ממקור משחת ממצין נרפש,
מרוח עועים, משנאת חנם, מאהבת חמס, ממבקשי שלל ובו, יצאה,
ולדור חכם וגבון הזה לקלון וחרפת עולם יחשב אם יתנו אמון לה
כי הדם יהרסה וישרר ישבר את מצבותי כל הולך תום ואוהב צדק.
(אולם, הימך צור קשה מרסיסי טל השמים, אם ימסו סלעי הרים
מנטפי מי מנוחות? כיפעת זוהר השמש אל עור עינים,

כן לא יועילו דברי צדק ומשרים אל לבנשחץ ונאה מלא תהפוכות
מרמה, ולא יוכיחו אמרי דעת ומוסר השכל על אזני רשע עריץ,
נותן ללצים מוסר, עצה אל פתאים, משחית דבריו הוא, אף חומס
דעת, כי ככלב שב אל קיאו, כן ישובו אל דבתם הרעה יום יום
לא ישנו אם לא ירעו ולא יניחו אם יבצר מהם את אשר יזמו להשתית

את נאות יעקב ולבלע את נחלתם

ואנחנו הסובלים עול הגלויות על עון נפשנו, ואמונתינו וצפייתנו,
כי יגאל ה' את עמו בקרוב ובישראל יתפאר ויתקדש שמו
הגדול ברוך הוא, אם לא נדע מה נעשה ויסר מעלינו רק את האסון
הזה, לכו ונשובה אל ה', כי אם טרף ירפאנו ויסוכך עלינו באברתו
אם ימחץ, יתבישנו ויסתירנו בסתר כנפיו, וזרחת שמש צדקה
ומלאה הארץ דעה, ותאלמנה ששתי שקר, וכל קרני רשעים יגדע,
ותמימים ינחלו טוב סלה.)

ידי בחדש יוני בשמונה עשר יום בו, ויעברו אנשים אשר לא
מבני ישראל המה מגליל מארמאראש ויוליכו עצי בנין על מי
הנהר טהיים להוריד העירה סענעטין ויהי כעמדם על הרפסודות
בנביל דאדא הקרוב לעסלאר וישאו את עיניהם ויראו גויות אשה מתה
צפה על פני המים, ויוציאוה ויניחווה על שפת הנהר, ושם איש
כפרי שומר תבואת השדה, ויקברוה שמה, ויפנו וילכו לדרכם,
וישמעו יושבי הכפר ההוא את הדבר וימהרו ויודיעו אל השטולריכטער
היושב בעיר ליק ויבא הוא ורופא ואפאטהקער ועוד אחרים אתו
ויצוה

ויצוה ויפתחו את הקבר ויוציאו את המתה וירא ויתבונן על האותות אשר היו בכתובים אתו על תואר עסטר וסימני גופה ובגדי' והנה כלם מתאימים עם תואר וסימני זאת המושלת לפניו והסכימו כלם ואמרו כי זאת היא עסטר שולמושי הנעלמה, ויראו והנה אין בה כל פצע או חבורה, והי' לאות כי לא חלו בה ידים ולא נשחטה, כי אם נפול נפלה תוך המים הזורנים, או הפילוה, או הפילה עצמה בהם ותטבע,

והשמועה עשתה לה כנפים וקוי הטעלעגראף הוליכו את הבשורה הזאת כהרף עין עד קצות הארץ, ובכל מקום אשר הגיעו שמה, שמחה וששון ליהודים תורה וזמרה, וימהרו גם כותבי העתים להודיע זאת אל כל קוראיהם, ויגידו כי יצאה לאור צדקת הכלואים כי נקיים המה וכל בית ישראל עמהם, וישמחו וירננו כי סר קלונם וחרפתם נאספה — אך אהה! עד מהרה נהפכה השמחה ליגון והגילה לאנחה, כי בא בארי האונטערזוכונגסריכטער גם הצר הצורר אוינאדי מהר ובא ויקחו את המתה וילינו אותה תחת השנתת אנשיהם, ויקראו את אמה ועוד אחרים כנפשם ורצונם, ויאכלו וישתו את סעודת הצהריים ויצאו אל השדה אל המקום אשר היתה מושלכת שמה, ותרא האם את הגוי' ותאמר כי היא איננה בתה, אבל הבגדים אשר הפשיטו מעל המתה עוד ביום שלפניו המה בגדי בתה אשר לבשה ביום התעלמה — והאנשים והנשים אשר באו אתה מהם אמרו כי יכירוה כי היא עסטר ומהם אמרו כי לא היא, ואשה אחת מקרובי' עמדה ואמרה כי היא היא עסטר ולא אחרת ותתן אות כי זה לפני ירחים אחדים דרכה פרה על רגלה הימנית ונפצעו ראשי אצבעותי' וגם אחרי התרפאה נשארה צרבת במקום הפצע ויסירו את השמיכה אשר כיסוה בה מעל רגלה וימצאו כי כן הוא כאשר אמרה ובכל זה לא קבלו עדותה ולא כתבוהו ולא זכרוהו בפראטאקאל, אך עדות אלה אשר ענו כרצונם כי זאת איננה עסטר ורק הבגדים בגדי' המה אשרו וקיימו במכתביהם ובחתימת ידיהם: אנשים ונשים יהודי' ואינם יהודי' רבים מאוד התאספו ובאו לראותה ויגרשום בחזקה על ידי פאנדרוען אחוזי חרב, גם את האדפאקאט החכם היימאן העומד על צד האסורים לא הניחו ליקרב אליהם כי הוא יהודי וירחיקו גם כן את הקאמיטאטס פיזיקוס על כי הוא יהודי ויקחו להם רופא אחר אשר לא מבני ישראל היא ושמו טרייטלער להתבונן על גוית המתה

המתה ולתת משפט דעתו עלי, ואחרי אשר נתח אותה לנתחי
וראה חלקי הפנימיים גזר אומר, כי הנוי הזאת הגיעו שנותי
לעשרים או לעשרים ושתים שנים, וכבר ילדה ילד ומיתתה קרה לה
זה מקרוב כשמונה או כעשרה ימים מתמת מיעוט דמה אשר הסב
מתלתה ולא במים נחנקה וזה רק ימים שלשה או ארבעה אשר
הושמה במים אחרי מיתתה *

ובכן מצאו עלילה חדשה ונוראה לחפאות תטאות עצומות על העם
כבד עון באמרם כי הפשיטו את בגדי הנשחטה וילבישו במ
אשה וזה אשר מתה באחת המקומות וישליכו אותה אל הנהר
למען התעות את היושבים על מדין בדבר המשפט ולשום רסן בפי
הדובר עליהם סרה, או נעשתה התמורה הזאת גם למען בצוע בצע
כסף החמשה אלף זהו אשר הבטיחו לתת למוציאי

(והנה אנשי עסלאר התשודים היו זה כבר אסורים וסגורים מבעד
לדלתים ובריה, וביד מי איפוא ואנה היו הבגדים האלו
טמונים עד העת ההיא? מי זה ידע אנה נצפנו, ומי הוציאם מסתר
מחבואם ויתן אותם לידי אנשים זרים לכסות בהם גו נכרי?)
ואחרי אשר חשבו והחזיקו את המעל הזה שלחו והביאו את האנשים
מוליכי העצים אשר הוציאו אותה מן הנהר, ויתנום בבית הסוהר, גם
איש יהודי אחד אשר נודע להם כי הרחיק מביתו מעסלאר בעת ההיא
שמו במשמר, ויתנו צו כי מן היום ההוא והלאה, כל איש ישראלי
אשר יעזוב את ביתו בעסלאר ללכת בכל מקום שהוא בלי קחת
רשות מהם, אחת דתו להאסר ולהנתן בכלא ותהי חרדת אלקים על
כל אשר בשם ישראל יכונה

ואת עצמות הנמצאה עקמו ונתצו ודחקו תוך ארנו קצר כמדת
חצי ארכה, וקברום בעסלאר, ואת המעים וחלקים הרכים
מנופה הניחו שם על פני השרה לחי ולעוף או הסתירות כי לא
נמצאו אחרי כן, ולא נתנו לצייר את תמונתה על ידי מלאכת
הפאטאגראפיא כאשר עושים במתים הנמצאים במקום אשר אין מכיר
אותם שם, כי כל ישעם וכל חפצם להבאיש ריח העברים ולסכסך
את דבר המשפט להמשיכו לאורך ימים עד אין קץ, ומי יודע מתי
תצא צדקת העניים האסורים לאור יומם * אחרי אשר הובאו מוציאי
הנוי מן הנהר, נתנו ביד הקאמיסאר פאי איש יודע ברוע מעלליו
וישאל להם לאמור לו איכה באה לידם, ויגידו לו כי ראו אותה

צפה

צפה על פני המים ואחרי נאחזה בסבך שרשי עצים העומדים על שפת הנהר הלכו והוציאוה משם, ויכה אותם מכה רבה פעם אחר פעם עד אשר נלאו לשאת ויאמר עוד כי לא ירף מהם עד אשר יגידו לו מה שם היהודי אשר נתנה להם, ויאותרו לו שנים מהם אשר ידו כבדה עליהם ויאמרו כי איש יהודי ושמו סמילאוויטש יליד מארמאראש גם הוא הלך בדרך אתם והוא נתנה להם, אמנם השלישי בכל המכות והעינויים אשר סבל לא רצה לענות עדות שקר. **את** הדברים האלה וככל החזיון הזה הגידו שלשה העדים האלו לפני השטולריכטער אמש בעיר סיגעט אחרי צאתם מן המאסר וישבו לביתם גם הראו את התבורות ואת הפצעים אשר נעשו להם שם, ויביאו את הדברים בפראטאקאל וישלחוהו לשרי המשפט לניערדהאזא אולם כאשר הובא שמה כן הניחו אותו במקום אשר לא יזכר ולא יפקד כי לא שתו לבם אליו וישכחוהו

והאיש סמילאוויטש נתפש והובא לעסלאר, ובראשית בואו כחש הכל וילן שם הלילה, ובבקר רוח אחרת היתה אתו ויאמר כי יהודי אחד ושמו פאגעל הוא מסר לו את הגוי הזאת על חוף הנהר טהיים בכפר קערעטשין — ויארכו הימים עד אשר הוכחש מפי עדים רבים וכלם ערלים אשר העידו כי עמהם הי' האיש פאגעל בעת ההיא אשר אמר ולא בכפר קערעטשין, וישב ויאמר כי במקום אחר קרוב לכפר עססען מסרה לו, וכאשר גם בדבריו אלה הוכחש, חזר והגיד כי בגביל עסלאר נתנה לו, ואחרי אשר גם בדבריו האחרונים האלה הוכחש על פי עדים ערלים אשר העידו כי האיש פאגעל לא מש מקרבם ולא עזב את מקומו, ולא קרב אל סמילאוויטש בכל הדרך ההוא הוציאו את פאגעל החף והנקי מכל פשע לחפשי, אך הבאישו ונמקו חבורותיו מן המכות אשר הכוהו, וכחו סר מעליו כי הרבו לענותו עד מאוד ומי יודע אם ישוב לאיתנו עוד כי על פי דברי סמילאוויטש תפשו את פאגעל בעיר סיגעט ויאסרוהו בנחשתים, ויתנו גם אותו ביד פאי האכור, ויכהו הכה ופצוע הפשיט את בנדיו מעליו והציגו ערום והפילו לארץ פעם אחר פעם וגלגל אותו על צרורות עפר וחול, אחרי כן החזיקו בו שני פאנדארען ופתחו את פיו שלא בטובתו, ושפכו מים רבים אל תוך גרונו, עד אשר הקיא ויתעלף ויהי כמת, וכשוב רוחו אליו הריצוהו לפני סוסי מרכבה וירץ אתו עמו מעסלאר לליק ומליק לדאדא כדרך

שעה

שעה כה וכדרך שעה כה, וכל אוכל לא בא אל קרבו מאז כתרזהו דלקוהו ותפשוהו זה שלשה ימים ושלשה לילות — (כל שומע זאת תצילנה אזני ותסמר שערות בשרו, הנראה או הנשמע כמוה בבתי המשפט בכל ארצות אייראפא בימינו אלה? בזה לך עיר ניערדהאזא! לענה לך מחוז סאבולטש! כי הקימות מושלים עריצים אכזרי לב כאלה בקרבך, הללת ממלכה ושרי, כי שופטיך השחיתו והתעיבו דרכם ומעללם, הרעו מעשיהם מכל עם בינות, הפרו חוק אנושי כפראים בציה כחיות טורפות, הה! נבאשת בעיני כל יודעי דת ודין ואחרון על עפר יקום לחרפך כי אהבת רשע ותשנא צדק סלה,)

ותתום השנה ההיא וצרות האסורים בכלא על לא דבר עוד לא תמו, עוד לא כלו הדרישות, והחקירות לא נשלמו, עוד לא אמרו להם, צאו, ויבקשו את מיסריהם ולפני שופטם התחננו לתת להם לשפוך שיח לפני ה' להתפלל ולשמוע קול שופר במנין עשרה בראש השנה בחדש השביעי באחד לחדש, ויאותרו להם באופן שיעמוד התוקע בשופר והמקרא לפניו בחצר בית הסוהר, והמה יעמדו איש איש פתח אהלו, ושומרים אחוזי חרב מימינם ומשמאלם, והברכות והתחנונים יפרשו בלשון שיבינם השופט אשר יעמוד על גביהם, ויעשו כן. המה יצאו אחד אחד על מפתם כלאו, ויראו ויכירו איש את אחיו ואת רעהו, ויפלו על פניהם ארצה, ויעלו עפר על ראשם וישאו את קולם ויבכו וישאגו ככפירים, וינעו אמות הסיפים מקול רעש בכייתם וצעקתם, והארץ רעדה תחתיהם, כי געה געו במר לבם וצרת נפשם עד למאוד ותעל שועתם השמימה: [אהה! אם יעלה עפר מן הארץ ולכוד ילכוד

אם יתקע שופר בעיר והעם לא יחרדו? !]

בחדש סעפטעמבער בעשתי עשר יום בו, עלה ארי' מסבכו וכפיר ממעונתו נאספו כל חיתו יער, דוב ונמר צפעוני ואפעה ובאו לעיר דרעזדען שלש מאות אנטיסעמיטען, כלם שואפים לנקי חנם לשבור כפראים צמאם מדם נפשות נקיים עם ממושך ומורט, העם המרדף בלי חשך, זאבי ערב על שה פזורה, ויחפאו דברים אשר לא כן על ה' ועל משיחו, ויאמרו הבה נתחכמה לעם הזה עם ישראל בני יעקב בחיריו — ויבאו גם אי שטויצי, אוינאדי, ושימאני, ילירי אונגארן בתוכם, ויפרשו לפניהם גליון ארוך ורחב ועליו ציור משוח תמונת עסטר שולמושי כמדת גדלה שוכבת על

על הארץ ואסורים ידי זרנלי ואיש יהודי במחלפות ראש ארוכות
 וסגלגלות וזקן מגודל עומד מוטה וכורת צוארה במאכלת גדולה אשר
 בידו וידרכו את לשונם קשתם שקר, ויספרו לפניהם את המעשה
 הנוראה הזה כאלו ראו אותו בעיניהם, ויפתום בפיהם ויסיתום
 בחלקקות לבלע קדש ולהשחית את עם שוקט ובוטה, ויקומו כלם
 כאיש אחד ונמנו ונמרו כי יבקשו את מושלי עם ועם ושריהם בכל
 מדינה ומדינה עיר ועיר כי יגרשו את היהודים מנער ועד זקן טף
 ונשים מתוכם, ואם לא ישמעו להם ולא ישו אוזן לעצתם, אזי יאספיהם
 המון רב מדלת העם ושמריהם, כי כן ימצאו לרוב בקרב כל ארץ,
 בני בלי שם זוללים וסובאים שפלים ונבזים ויפיהו רוח זר באפם
 לצורר אותם ולעשותם כלה

(עוצו עצה ותופר דברו און ולא ישחית

כי עמנו א' צנה וסוחרה בעדנו נצה.)

אלן השלשה בני אונגארן מיושבי בועד המדיני בעיר בודא פעסט
 המה, וכדי בזיון וקצה קלון וחרפה אל כל זקני המדינה
 הנכבדה וחכמי ראשי שיפטי ושרי הנבחרים לשבת שם לפקה
 על צרכי רבבות אלפי אנשים בצדק ובמשפט לחוקק דינים ביושר
 ואמת לעשות סדרים בהשכל ודעת, וכל דבר הקשה אליהם יובא ועל
 פיהם יצא יובא כל העם הגדול והנכבד, עם אונגארן, כי ימצאו
 פראים חסרי לב, עזי מצח, מתרחרי ריב ומדון בשפתי שקר
 ודברי כזב, מקום לשבת אתם —

האספו נא ובאו מלשני בסתר ויועצי הרע כלכם, ונסעה ונלכה
 אל בתי הכלאים אשר בכל מדינה ומדינה, נחפשה
 ונחקרה, כמה רוצחים שופכי דמים כמה חומסים נוזלים ושודדים
 אסורים בהם, וראו אם אף אחד ממאה מהם הוא יהודי — שוטטו
 בחוצות ובשוקים וקחו מספר הסובאים והפראים ועושי כל נבלה, אם
 תמצאו יהודי אחד מני אלף כמו? כי העם ישראל עם קדוש הוא
 מבטן ומלידה, עמוסים במוסר ותוכחה, אמונים עלי תורת אמת
 ליראה את השם הנכבד ולאהוב את בריותיו, ולעשות רק חסד ואמת
 צדק משפט ומישרים — האמנם אהה! האסיפה בדרעזדען הכתה
 שורש העלתה צמחים ותעש מרורות והבשילו אשכלותי באושים,
 כי שימאני אחד מהשלשה אשר באו שמה הוציא בדפוס לחושך ולא
 לאור מכתב עתי בעיר פרעסבורג, והרבה נכלים יום יום להסית
 ולהדיח

ולהדיח עלינו את הרעה כאשר קימו וקבלו עליהם, ויהי בימים הראשונים לחג האסיף ויתאספו כאלף איש בליעל מפרעסבורג ומסביבותי' ויקחו אבני קלע בידיהם, ויקוסו ויבאו על העיר בטח, וישליכו את האבנים בחלונות בתי בני ישראל וישברום ויפוצצים, גם חניות הרסו ונתצו ויבזו קנינים וסחורות שלל רב ושימו בכליהם, ויתר הבז אשר לא עצרו כח לישא עמהם על שכמיהם, השחיתו והתעיבו וישליכום אל טיט חוצות, ותפול אימתה ופחד על כל יושבי היהודים ויחרדו ממקומם ויקומו וינסו רבים מהם בהחפזם עד וויען הבירה גם בעירות הקטנות ובכפרים רבים מסביב לה, נעו עברים בחוצות, וחיל ורעדה אחוזם כי גם שם הניפו ריקים ופוחזים את ידם להשחית, ואשה אחת בחפזה לנזם מפניהם המיתו בחרב ובזו את רכושה — וכאשר נודע הדבר להממשלה מהרה לשלוח שמה אנשי חיל מלומדי מלחמה ותקם את חוק משפט השטאטארקום בעיר פרעסבורג ובכל גבולה, ותשלח דבריו גם אל כל בתי המשפט בכל המדינה, כי ישניחו בעינים פקיחות על כל הנעשה כי בכל מקום אשר ירימו את ידם להצר לישראל לשלול שלל ולבזו בז כמשפט הזה יעשה לו ונקם ינקם — וכן קם הסער לרממה וחמת תנינים נשבתה :

(הלום ראינו כי הממשלה הרוממה תפריש כנפיו ותסוכך עלינו לבל יעשו אותנו כלה, אמנם, מדוע לא תתן לב לעקור את שורש הרעה לרפאות את מקור המעין המשחת, למען השבית אויב ומתנקם? הן המעשה העסלארי הי' לאבן נגף ולצור מכשול, וזה ירחים רבים אשר יחקרו וידרושו ויתאמצו להוציא הדבר כפי רצונם ומחשבתם הרעה, עלו נבעות ירדו עמקים עמקי תהום-רבה והעלו חרס בידם, כי לא מצאו באנשים ההם כל עון או חטא ועודם מסתוללים במ לבלתי שלחם, עודם מחזיקים בהם ליסרם תנם, ובזה נותנים חרב פיפיות ביד כל צר ואויב להנקם ממנו, כי ישישו למצוא סבה להסית את העם לשנוא ולהדוף אותנו, ומדוע תראה הממשלה את כל זאת ושם ידה אל פיה? מדוע לא תתאמץ להסיר מעלינו את התלונה הזאת עלילת השקר לחסום שפתי משטינינו, בשום קץ לדבר המשפט המעוקל הזה? כי כל עוד ישננו כחרב לשונם מוציאי דבת השוא, ינתן יעקב למשיסה וישראל לבוזים — וכל עוד לא יסכרו פי דוברי גבלה ולא יגערו במחרפנו תנם, לא נרניע ולא נמצא מנוח לכף

רגלינו

רגלינו — ואם ישימו שומרים לראשנו לבלתי הרוב או הכות אותנו כל מוצאינו, למה לא יצוו גם כן לבלתי עצבנו והכלימנו, ולבלתי החרידנו ממקומנו בכל עת ובכל שעה ורגע, האם כה יאמרו עלינו שבור חבית ושמור יינה הנו בידך אך את נפשו שמור ? !]

הרדיפות בפרעסבורג וסביבותי חללו, לא עוד יאספו לחרדת יושבי בטח לשבר החלונות אשר הציבו מחדש, ולא יוסיפו לבזו בזולחלק שלל, אך מי ישיב את רב הנזק אשר כבר עשהו? או מי יקום עם מרעים ויטייב עם פועלי אין להביאם במשפט, להשיב גמול לעושי הרשעה לשלם לאיש ואיש כמעלליו? הן בלעדי אחדים מהם אשר שמו במשמר על עת קצרה לעשרה ימים או לעשרים יום, יצאו הנשאים כלם נקי — והאיש אשר בתחבולותיו הסב את כל הרעה שמה לאיד ויושב בסוד הועד המדיני באין מכלים ואין איש שם על לב להוכיחו על פניו ובקרבו ישים ארבו לשוב ולהרשיע כאשר תמצא ידו —

וירכו הימים ושלום הארץ נשבת ויושבי' יהמיון, ים הינוגות הולך וזועף, התלאות רבו, רוח הזמן נעכר ותמם כעש תמודו, הדור פרוע, פני החיים נזעמים, פסו אמונים ואבדו, כל את מרמה ודבר וכל אלוף רכיל יהלוך איש ברעהו יהתלו, נערים פני זקנים ילבינו, אויבי איש אנשי ביתו — אלה יחנרו איש איש כלי מלחמתו ישלחו עויליהם בראש כל חוצות, ואצל כל פינה יארובו לירות במסתרים תם — ואלה צנה וסותרה יבקשו למו, ויקימו מסביב להם חיל וחומה, לבל יגע בהם כל רע, יסתירו פניהם מכלימות ורוק ויבאו חדר בחדר להתבא עד יעבור זעם

בעת הזאת התחכמו רבים, אשר כסתה כלימה פניהם ויבושו להאמין את עלילת הדם ובכל זה תפצו להאמין כי נעשתה התועבה בעסלאר כאשר יספרו, וחשבו כי הפאנאטיזמוס עשתה זאת, ואמרו האיש אחד שונה הדת פאנאטיק ער יחטא ואשם ועל הגוי כלו יצא הקצף? הנה אמנם איככה יקראו לאיש ההורג נפש אדם בודון ביום השבת, ביום אשר אסרה לנו התורה להמית אף ברי' קלה זבוב או נמלה, בשם פאנאטיק ער? הנה הבודה לז מלבנו לאסור איסר על נפשו לענות את בשרו, או מתעקש להוסיף על תורת דתו משאות שזא ומדותים, זה הוא פאנאטיק ער אולם אשר יזיר במרמה להפר חוקי התורה המורשה ולחטוא בהנה בעברו

בעברו על אחת מן האזהרות אשר אסרה עליו וצותהו לבלתי עשותה האיש ההוא בשם פרעפל ער יכונה כי את דבר ה' בזה ומצותו הפר ולא פאנאטיקער — המשכילים מן הכת השמאלי לועד המדיני שאלו את פי הוקן הישיש קוששוט לאי איש להגיד להם עצתו איך יעשו בדבר שאלת היהודים, וישלח דברו אליהם: כי ישמרו ויוהרו מנגוע בהם ומהתעלל בכבוד עם חכם ונבון הנזי המפורד ומפורד כשש מאות אלף במספר, כי פן ירבה ונוסף גם הוא כלו על הכת הימיני מחנה הממשלה, ועלה הכת השמאלי בתהוולא תעשינה ידיהם תושי לנצה — וישמעו אליו

ואנשי מתחו טאפאלצא רעים וחטאים לה' מאוד, ויהי בחדש יענר וינישו את בקשתם במכתב לפני הועד המדיני כי יקחו מן היהודים יושבי אונגארן את זכותם אשר השיבו להם על ידי העמאנציפאטואן, ויעשו בהם כרצונם כאשר עשו עמם בשנות החושך אשר כבר עברו, ויעמדו המשטינים — הם אשר זכרתי למעלה, כי געלה נפשי בם ולא אשא עוד את שמותם על שפתי — לתמוך את הבקשה הנמהרה הזאת והרבו לדבר תהפוכות ויגבה לבבם עד להשחית, אז התייעצו אנשי הכת השמאלי הנבונים והישרים בהם, וירחיקו את הערב רב את האנטיסעמיטען מתוכם כהנו סינים מכסף, ויבדלו מהם ויבון בצדק חבורתם, וישימו להם לחוק לבלתי התגר בנו ולבלתי הצר לנו עוד, והאיש אשר יעשה בזדון להפר החוק הזה ויעבור את הנבול אשר נבלו ימחה שמו מספר בריתם בסודם אל יבא ולא יחד בקהלם עוד. ואת בקשת יושבי טאפאלצא השליכו כל אנשי הבית כל הכתות יחד כאיש אחד אחרי גיום — מלבד שמונה אנטיסעמיטען אשר לא ידעו בושת ומאנו הכלם — והסכימו כי אם יבא לפניהם עוד בקשה זרה קלות הדעת כזאת, כי לא יתנו לה לב לעולם כי הרפה היא לעם גדול ונכבד לבלות זמן בדברים ריקים וזדונים כאלה ורבים מהנבחרים ביושבי הועד הפליגו בעת ההוא להשתבח בתהלות ישראל בחכמתם ובתבונתם בכשרונותיהם ובמעשיהם הטובים האיש יויקאי הדגול מרובה, הוכיח באמרי יושר והראה לדעת בצוף לבש שפתותיו כי העם ישראל, מלבד כי עם חכם ונבון הוא, עוד גם אמיץ לבו בניבורים ומלומדי מלחמה, כי לא הפכו ביום קרב, לא נסו לנפשם ולא נסוגו אחור בשנות 48 — 49, כי שמו גם הם את נפשם

בכפם , והקריבו את רכושם ואת חייהם על מזבח התופש ככל גויי הארץ , ובשפוך סוללה על עופל מבצר אפען ללכדו ברנש המה , היהודים , חרפו נפשם למות ובראשונה נסעו לדגליהם ויעפילו לעלות על חומות המצודה וילכדה , וימיתו שמה מות גיבורים , ובכן תכון עצתם לעשות סדרים בהשכל ודעת וחוקי המשפט לכל צרכי המדינה בעת השלום ההשקט והמנוחה , לפני להבים פניהם מול צר ואויב , וימינם ימין עוז לשלוף הרב ולדרוך קשת על שדה קטל ביום מלחמה — ובסוף דבריו הזכיר את עם הסעקלער בזועבענבירגען ואת בתי הלימוד אשר להם וישבת אותם ויאמר כי כפי כשרונותיהם , נכונים הם להיות אף בתי משפט בעיר ניערעדהאזא — (ויהי לאית כי מעשי שרי המשפט שמה לא ישרו בעיניו על כן נשא משלו עליהם והשוה אותם אל ילדים צעירי ימים התלמידים אשר בהפאלקסשולען . —)

השטאאטסאנוואלט למחוז סאבילטשקן בחייו ויתק וימת , ויקה אחר מקומו לפי שעה ויתבונן על מעשי בארי וירא כי תהפכות המה , כי מעות את דרכי דרישותיו שלא כדון ומשפט , והוכיחו על פניו ולא אבה שמוע ויפרוש את דבריו לפני השרים השופטים , אולם , תחת להביא את זה בפלילים ולהענישו על רוע מפעליו , או לקחת מידו את דבר החקירה והדרישה , הסירו את האנוואלט מפקודתו , וישימו אחר תחתיו , והנה גם הוא מצא כי עקלקלות ילך בכל אופני הדרישה וכל מעשיו רשע ומרמה , ויקרב גם הוא את דבריו למקום הראוי ויקא כי אין לו שומע , ויעזוב את פקודתו גם הוא אך טרם הלך משם הוציא לחרות ארבעה מן האסורים ההם , אנשים אשר לא מצאו בהם עול מאומה , ולא עלתה עליהם לא טענה ולא חשד , לא העידו ולא העידו בהם , וכל חטאתם אשר בעבורה סבלו עינוי הכבל ארבעה ירחים , הוא יען וביען יהודים המה ומקים מגורתם היא כפר עסלאר ועזבוהו מבלי שאול את פי המושל הרודה במ .

ואשה אחת מן העבריות היתה באה אל אם עסטר , ותהי לה יועצת ותאמר לה , כי אם הטצא ימצא אתה בבית מעיל או כתונת אשר כסתה בה האבודה את בשרה , תלך ותבקש לה קוסם קסמים מנחש ומכשף אשר השב ישיב בזאת אותה אל ביתה

אף אם באחרית ים היא או מעל לגבול הרי החושך — ותמצא
האשה את פועל כפה והיתה משכורתה שלימה עקב עצתה, כי
ארבעה ירחים ישבה ובכתה בבית הסוהר, עד בוא השטאאטסאנוואלט
הזה והוציא אותה משם ושלחה לדרך

אחר הדברים האלה לא שב בארי מדרכו, וילך אחרי שרירות
לבו ואל כל אשר יפנה ירשיע, לדאבון רוח ונפש כל איש
ישר הולך נכוחות, כותבי קורות העתים האוהבים צדק ולב נכון
בקרבים ירימו קולם יום יום וישאנו ככפירים: עד מתי לעדה הרעה
הזאת, עד אנה יבוקש עון אשר איננו, ואין שומע להם מבית המשפט,
תוכחתם לבקרים תעלה בתהו ותאבד, דבריהם לא יועילו ולא יצליחו,
כאיש זורע בארץ שריפה גפרית ומלח כי לא תצמיח ולא
תעשה פרי —

העורך דין האדפאקאט החכם והישר דר' היימאן מעיר
ניערעדהאזא, אשר מנוהו להיות בצד הנשפטים בראותו
את גודל התועבה אשר נעשתה בעת אשר הרבו נכלים למצוא עלילה
חדשה שנית, וידע כי תכבד העבודה ממנו ולא יוכל עשותה לבדו,
ויועץ כי יבקשו להם עוד עורכי דין אחרים להיות עמו, וימצאו אנשי
שם חכמים וידועים בשערי הדין והמשפט, ויתאחדו עם דר' היימאן
לפעול בדרך הדין והמשפט לטובת הנחשדי' ההם ולהמליץ בעדם,
בעתו, ויראו האנשים החכמים האלה את תהלוכי המשפט הזה,
והנה עלה כלו קמשונים, כלו עקש ופתלתול וירע בעיניהם, ויערכו
את בקשתם לפני כסא המיניסטער אשר על דבר חוק ומשפט, לקחת
את משפט העלילה הזאת מיד שופטי סאבוילטש ולתתו ביד
שופטים אחרים, וימאן ויאמר: הלא בעת צאת המשפט מעוקל
מלפניהם ולא ייטב בעיני הנשפטים, אזי הרשות נתונה להם להביא
ולהציע את דבריהם לפני כסא השופטים הגבוהים עליהם, ולמה זה
יפריע מעשיהם כעת הזאת — ויערכו עוד בקשתם שנית, כי יצוה
ויוציאו את עצמות הגוי' הנמצאה בגבול דאדא מקברה, ויקראו
רופאים מומחים לבחון ולראות, אם כנים דברי הרופא אשר נתח
אותה ואשר גזר עלי', אם אין — וישמע אליהם ויעש כדבריהם,
ויבואו שלשה פראפעסארן מהאוניפערוזיטעט אשר בעיר פעסט, שם
האחד שייט הוי ער השני מיה אלקאוויטש והשלישי
בעל קי שלשה חכמים ידועים ברוב תבונתם ונסיונותיהם בחכמת
הניתוח

הניתוח, כי יכירו וידעו מעצמות ובשר המת, את מזגו ותכונתו אשר היו לו בעודו חי, וימסרו להם חצי האחד מהאברים והעצמים הקיימים עוד, ואת החצי השני מאנו לתת להם — חלקי בשר הרך, המעיים, הצפרנים, והשערות, לא נמצאו — ואחרי אשר בתנום התבוננו בהם, העידו והגידו כי מצאו כי הבחינה הראשונה אין אמון בה, כי לא בדעת ולא בתבונה נעשתה, אם מחוסר הכשר חכמה ודעת או ברעות רוח ועצה נבערה לעות צדק ומשפט בשקר וכזב — כי כפי בחינתם היתה הגוי הזאת לא פחות מבת ארבע עשרה ולא יותר על שבע עשרה שנה, גם מצאו והכירו כי לא ילדה ילד — ומיתתה קרה לה כבר כעשרה או כאחד עשר שבועות טרם המצאה, ואפשר כי על ידי מים אשר באו אל קרבה נתחקה ומתה, גם אפשרות היותה במי הנהר כל הזמן ההוא, הכירו יחד. — כלו הפך עדות הרופא טריישלער — ויוסיפו עוד לאמור, כי כפי השערתם והתבוננותם, היא היא עסטר ולא אחרת כי ראו ומצאו את מצב המלתעות והשנים אשר לה כמצב המלתעות והשנים בפי אחי ואחיותי אשר בחיים — ונתנו טעמים וראיות מוכיחות אותות ומופתים על כל דבריהם כפי חכמתם וידיעתם את טבעי גופי בני אדם ברוב נסיונותיהם.

ואת הבגדים אשר הפשישו מעל המתה הנמצאה נתנו לידי ראשי לומדי חכמת הכעמיא בעיר פעסט לבחון את הכתמים הנראים בהם, מה המה, וישיבו אותם כי מצאו בבחינתם כי הכתמים האלה מעיפוש רקבון גוף המתה נתהוו ועלו ונדבקו על הבגדים אשר היו עלי' ונצמדו על הגו ימים רבים —

(אם כן לא מקרוב נתנו הבגדים על הגוי אחרי בלותה.)

פראפעסאר האפמאן אשר להאוניפרערוזשעט בעיר המלוכה וויען הוציא לאור מאמר אחד אשר בו הראה לדעת כי צדקו דברי שייטהויער וחבריו אשר שפטו על אורת הגוי הנמצאה, גם פראפעסארען מעיר הבירה בערלין במלכות פרייסען הגידו כן והחזיקו דבריהם בדעת ובתבונה ובראיות ברורות ויוציאום לאור בדפוס.

כל זה נעשה עוד בחדש דעצעמבער ושופטי סאבולטש יאטימו אזנם משמוע, מהשכיל לבותם, ויחשבו רק רע כל היום, עוד ידם נטוי להטות משפט תמימי דרך, עוד לא יאמרו די לצרות האסורים

האסורים האמללים, עוד צומתים בבור חייהם ופורק אין מידם, כי
ללת העשוקים לפנייהם רינה, ודמעותיהם שיקוי לעצמותם, אלו
יצעקו מכאב לב, ירימו קול נהי מרוב ענים ומרודם, והמה יעמדו
מנגד, וישחקו, ושימו מצחם כנחושה וילענו למו —

(הוי, עד מתי אלקים יחרף צר !

עד מתי משנאיך ינשאו ראש לבגוד בגד !

עד מתי תהי' העלילה הזאת לנו למזקש !)

בעיר טי'ס' אימרע בגבול קארצאג היתה עלמה ושמה עסטר
מאלנאר שכירת שנה בבית יהודי, ותדבק נפשה בנער
אחד מילידי העיר בשכונתה אף הוא חשף בה ויבקש לקחתה לו
לאשה, ותעזוב את בית אדוני' ותשב אל אבי' והנער בא אחרי'
ויתחנן לפניו להשיאה אליו, וימאן אבי' לתתה לו, וילך לו לדרכו
ותתעצב הנערה ותבך, ויחר אף אבי' עלי' ויגרש אותה מביתו,
ותלך ותפול אל באר מים ותטבע ותמת — ויקחו אותה משם
ויקברוה — ויתלחשו האנטיסעמיטען כאשר נודע להם הדבר, ויאמרו
כי גם עסטר השנית הזאת מידי יהודים נרצחה, ואחרי אשר המציאו
את דמה השליכוה אל הבור הזה, ויאמרו זה האות כידקרוה, כי העור
המכסה את הקרב תחת לבבה הי' קרוע — וצוררי יהודה מהרו ומלאו
את כתבי העת בדבריו שטנה על הנבלה החדשה הזאת —
ויבאו שרי בית המשפט מעיר קארצאג, ופקידיו שוטריו ורופאיו,
ויוציאו אותה מקברה, ויראו כי שקר ענו בה כי אין בה כל פצע
או חבורה, ויבאו גם עדים שכינותי' ויעידו, כי שמעוה אומרת,
כי טוב לה המות מחיים, וכי תקח את נפשה מרוב יגונה.

[ויחפרו שונאינו ויבושו, כן יבהלו ויכלמו לנצח —]

ועלמה שלישי' אך לא עוד בשם עסטר, והיא לא נשחטה ולא
נדקרה, אף לא נחנקה כי לא מאסה בחיי' לבחור מות
מעצמותי' בימי נעורי', לא נאבדה ולא נעלמה, אבל העלימוה
והסתירוה למען העלות חרון אף על ישראל, בגבול ס' מיקלויש היתה
עלמה מבנות הארץ נשכרת בבית יהודי, ותלך ביום מנוח לראות
את אבי' ואת אמה, ויקחוה ויתנו אותה אל בית איש אחד מקרוביהם
להסתר שם, ובכל יום ויום השכימו ובאו אל היהודי אדונה לבקשה,
ולא מצא מענה להשיב להם. כי לא ידע אנה הלכה, ויקללוהו
ויתרפוהו, ובפרוץ הדבר וידע ליהודים מסביב לו ויראו האנשים

מאוד פן יבלע להם, פן יעלה הכורת להשחיתם ויביאם במהמורות בל יקומו, וכאשר נעשה באנשי עמלאר כן יעשה להם ואבדו — ואיש יהודי אחד הלך לפי תומו ובא אל מערת פריצים מקום הסתר והמתבוא הוא וירא שם את העלמה ויכירה, ויבקש לתפשה, ויסובו עליו ויכוהו מכות חדרי בטן עד כי נפל למשכב — אך עצתם נבערה על פיהו כי לא יכלו עוד הצפינה ותשב אל בית אבי ואימת היהודים שככה.

(אם) תקראינה כאלה בניערעדהאזא או באחד המקומות בסביבותי כי עתה הוסיפו בני עולה להוליך שבי את כל היהודים הנמצאים שמה לענות בכבל הגלם, ולמלאות במו את חדרי הכלאים תחתית עמקי טירותם וחצרותיהם, ומי יודע להגיד את מספר הירחים או השנים אשר היו עתידים לעבור עד הוציאם לצדק דיניהם — ובחדש יענר הובא סמילאוויטש על פי בקשתו לפני השופטים ויען ויאמר כי שקר העיד בדבר גוית הנמצאה ורק מפחדו פן ייסרו אותו כאשר יסרו אחרים הגיד את כל אשר בקשו ממנו — ולא שתו השופטים לבם לדבריו וישיבוהו אל בית המשמר.

הסתיו עבר, הקרח חלף הלך לו, השלג נמס ויהי למים והשקה את פני האדמה, עינות ותהומות יוצאים בבקעה ובהר, ואשדות הנחלים ילפתו ארחות דרכם אל שטף הנהרות, ובכסף תועפות גליהם, אל טעמקי הימים יהדיו ירוצון, ויסובו בלכתן ואל מקומם ישובון — האביב הגיע, השמש תשוב תהלוך הלוך וקרוב לנו, וקרני זוהר זהבי ניצוצי נכה פנינו תשלחה, הארץ תוציא צמחה אף גנה זרועי תצמיח לשמחת לבב כל רואי אשר עלי ודרוכון, השושנה העלתה נצה, מור ואהלול נתנו ריחם, ועץ עושה כל פרי מריח מים יפריח, גם ברוש תדהר ותאשור וכל עצי היער ביפי ירקקות עליהן את ענפיהן תכסינה, הגבעות גיל עשב תחנורנה ועמקים יעטפו דשא וחציר בצבע רקמתים, מקנה הבהמה ועדרי הצאן בנאות מדבר ירעו על כר נרחב, וכשבעם, עלי מבועי מעינות וברכות מים ירבצון, וילדיהן בגאות ועזו יתענגו לעיניהם ומסביב להם ירקדון, כל צפור כל כנף מבין עפאים יזמרו יתרועעו אף ישירו, כל הרמש כל החי בעדן גן אלקים תחת חוג שוהר השחקים אשר ממעל לראשנו, ישישו וישמחו לשאוף רוח צח בתום גועם עלי שפים, אל כל מקום אשר נסוב ונפנה אל יטין או שמאל.

קדם וים, אך הוד והדר, אך נעימות תפארה דשן ורענן ורוב שמחות עינינו יביטו, גיל וששון — רק אנשי הצדק קהל עמלאר העברים בניסתרים תבכה נפשם, רק במשכנם עצבת רבה רובצת, רק סביב להם חשיכה גדולה ענן וערפל, שמה, על רצפת אבנים באחת הזוויות בעמקי הכלא, באופל, למעצבה ישכבון, מבעד למסגרת דלתי נחושת ובריחי ברזל יהמו יחמרו מעיהם, מעוצם רעת מנת חלקם וגורליהם, אנחות דוי לחמם ודמעות בכי שקוים, ברק השחר הנחמד, עליהם לא יבקע, אור הבקר הנעים לא יהוו עיניהם, וכחום היום בצהרים, המה יחילו וכל עצמותיהם תרעדנה מרוב יגונם, אף בלילות שינה אין בעפעפיהם מפחד שופטיהם וועמם אותם, ישועו ואין מושיע, פורשים כפים ואין עוזר למו. —

אחרי אשר הפראפעסארען מהאוניפערויטעט, חוו את דעתם על תכונת הגוי' הנמצאה בנביל דאדא וסתרו את דברי הרופא אשר נתח אותה בראשונה, שבו שופטי סאבוילטש, והציעו דבריהם לפני הלאנדעס סאניטעטסראטה, כי ידונו המה ויכריעו בצדק את אחת מהדעות השונות ההם, ויגידו ראשי העצה בעלי התבורה הזאת, כי שקול שקלו את שתי הדיעות ובמאזנים ישאו יחד, ודעתם נטווי' על הדעת האחת כמו אל השנית ואין בידם להכריע ביניהם — ולא בארו את דבריהם ולא נתנו טעם או סבה מדוע נמנע מהם מדרת אל עומק המחקר ההוא ולבא עד תכונתו, או מדוע לא ישיגו את סודו לדעת ולהשכיל להבין ולהורות משפט חרוץ כזה או כזה — ואולי הוא מחסרון כשרונותם — אחרי הדברים האלה נמר האבערשטאטסאנוואלט אומר להביא ולהעמיד את האסורים במשפט, בגלוי, וכן יעשה, אך מתי יהיו זה, עוד לא נשמע בין החיים, עוד לא גבלו את המועד כי השופטים האלה לאטם יתנהלו, צעקת הדלים לא יאבו שמוע, ולשועת נכאים יאטימו אונם.

ובין כה וכה קרבו ימי חג הפסח לשנת תרמ"ג לבא, ותבאנה שתי נשים, אם הזקנה למאריץ שארף ואמו חורגתו ברשיון שרי המשפט, אליו במשכנו בבית הענטער שומר הארמון ויבקשו אותו ויחלו את פניו, כי לא יתגאל בפת בג לחם חמץ בימי החג, כי יכינו ויביאו לו ענות מצות ושאר מטעמים כל ימי המועד, וימאן ויאמר כי כבר נדעתו לבלתי שוב עוד אל עמו ואל מולדתו.

ובמלאות

ובמלאות לו שנת החמשה עשר לימי חייו ימיר את דתו, כי אז יישב לו וכאחד השרים יהי' —

משעם האפיפיור ברומי, לעא השלשה עשר, וכנסת הכהנים הגבוהים העושרים את כסאו, הוציאו לאור כתבי העתים שם בימים האלו מכתב גלוי ואלו דבריו: הנה חג המצות אשר לבני ישראל קרוב לבא, לכן הנני מודיעים, כי יודעים אנתו את כל תורת היהודים מהחל עד כלה ממסד עד הטפחות הכתובה והמקובלה המדרש והתלמוד, ויודעים אנתו בידיעה נמורה וברורה כי עלילת הדם אשר ישימו להם, עלילת שקר ושוא היא ואין בה ממש מאומה, כי אסור ועצור להם אכילת כל דם בהמה חי' ועוף וקל וחומר דם האדם —

הבישאף היושב על כסאו בארמונו בעיר קענינגרעטץ שלח אמרתו בימים האלו אל כל הכומרים אשר תחת דגלו, כי יתנו לב לבל יבאו המכתבים השונים המסיתים על דבר עלילת הדם בידי עם הארץ, וישמרו ויזהרו מהם ואל ישעו בדברי שקר, וביותר יפקחו עיניהם על מחברות הפראפעסאר ראה לינג מפראג לבל יקראו אותם, ולא יתורו אחרי לבבם ולא יפנו אל שטי קזב כאלה —

בשנת שש מאות וארבעים ושלוש לאלף הששי בחדש סיון בארבעה עשר יום בו — הוא תשע עשרה לחדש יוני — יום אשר חכינו עליו ופחדנו ממנו, כי זה היום תחלת מעשה הדין והמשפט בדבר העלילה הנוראה העסלארי בגלוי בבית המשפט בעיר ניערעדהאזא, ויקבצו ויבואו אנשים רבים מרחוק ומקרוב לשמוע הטענות והמענות העדות והתשובות ואת אשר ינזורו עליהם, וישארו הרבה מהם ברחוב העיר כי קטון הארמון מהכיל יותר ממאתים איש, ולא הי' בתוך הבאים פנימה אנשים עברים כי אם חמשה במספר ומבלעדי אלה לא השיגו עברים מכתב רשיון לעלות השערה על גפי מרומי קרת בטבור העיר בית הקאמיטאט הזה בנוי לתלפיות, רפידתו שיש קירותיו אבני מחצב שעריו ברזל, נגו נחשת ממורט עליותיו מרווחים, תאיו והיכליו רחבי ידיים משוחים בששר ופתוחים ציצים ופרחים, יציעו כליל בהדרו עמודיו ארבעה מעשי צעזעים, וצל נעים מעצי רענן הסוככים בענפיהם משני צדיו, גובה מצחו שונה קדמה ממנו קרנותיו ותבנית אדם כורע על ברכיו וידו

וידו אותות חרב שלופה על קרנו הימיני ותבנית אדם יושב על כסא בקרנו השמאלי ובימינו מאוני משקל ערוכים בכל ושמורים מאין נשות מטה או מעל, שניהם פסילי אבן מקצעים במקצעות ויחד יורו לדעת כי במטה עוז ימשולו בבית הזה ובמאוזני צדק ואכני צדק מששטי אמת בו יששטו, כי לא יטו אחרי הבצע ופני איש לא יהדרו, כקטן כגדול כעני כעשיר ישמעון, ולא ימוט תם לפני רשע ועשוקים מיד עושקיהם יצילו — אך הה! לשוא שקד החוצב אותם לשוא עמלו בוניו בם, כי יושביו העמיקו סרה פקו פלילי ויקו למששט והנה מששט לצדקה והנה צעקה

ויפתחו את סגור דלתות הכלא ויוציאו את האסורים אחרי עבור ארבעה עשר ירחים מעת הושמו שמה, ויוליכו אותם, כצאן אל טבח מבית הסוהר אשר בעבר השני מרחוב העיר מול ארמון המששט וסביב להם עשרים שומרים יהלכון וחרבות שלופות בידם, האסורים העניים כלמו נמוכי רוח, כלאי עצבת והולכים שחוח, אמנם עיניהם לנכת הביטו כי בטחו בצדקתם אשר הכרת פניהם תענה בם — והמון רב אנשים ונשים זקנים וצעירי ימים עומדים מזה ומזה, עריצים ואוהבי רע יצחקו אל פניהם וישמחו אל אידם, ואשר צדק מלאה ימינו יביטו עליהם בחמלה רבה, וככה בכל יום ויום מימי דינם, בעת לכתם ושובם יסיבו אותם עם רב ועצום וכמששט הזה יעשה להם — אף קראו והתעתדו למו עדים רבים יודעים ולא יודעים מיימינים ומשמאילים ויבאו ויעמדו לפני כסא המששט.

ועורכי דין, חמשה, כמספר מתלקות האסורים אחד אחד אחוז לכל מתלקה, נקראו גם כן ויבאו וישבו איש איש על כסאו כלם אנשים חכמים וידועים מליצים וישרים ואלה שמותם **דר' פונטאק**, והוא בן חיל איש בריא גדול הקומה וטוב רואי מחזה פניו יופיע נהרה וקרני הוד ביושר וצדק דבריו מעטים ושקולים במספר כמותם וכבדים באופני איכותם. **דר' אישוויש**, לאנדטאנס אבגעארדנעטער, איש נבון דבר חכם חרשים אחד מהגדולים חקרי לב, איש אוהב את הצדקות אוהב את המישרים, איש נעים הדר התפארה, זית רענן יפה פרי תואר, איש נכבד ויקר רוח לפני מלכים יתייצב, ראש המדברים בכל מקום קולו אדיר וחזק חוצב להבות אש, לשונו עט סופר מהיר מפתח

מפתח שפתיו אמת וצדק, דולה אמריו ממקור התבונה ממעמקי הדעת דבריו ערבים על אזני שומעיו ונחקקים על לוח לבם לעד לזכרון

דר' פריעדמאן, איש חכם ונבון מעורר אהבה חדה וידידות, קווצותיו תלתלים עיניו כיונים, מזהירות כמאורות הרקיע, מעירות על רוב החכמה השוכנת בקרבו ויורדת אל חדרי בטן המביט אליהן, שפתותיו שושנים נוטפות נופת וטעם זקנים, לשונו דבש וצרי, ידיו גלילי זהב חלי וכתם תנועותיו מלאות תן מראהו ממתקים וכלו מחמדים

דר' היימאן, איש בחור כארום, איש הדעת והתבונה אשר אמת התולתו ולא ישא פני איש, לבו כלב הארי ולא יחת מפני כל, מן השלשה הכי נכבד, כי מיושבי העיר נייערעדהאזא הוא ולא שת את לבו אל מצבו והשליך חיותו וידידות מיודעיו מנגד, ומקרבם ירד ללחום בעיו רוח חכמתו את הפראים את הדבים ואת הנמרים במעונותיהם

דר' סעקעלי, איש צעיר לימים, חד השכל, ובקרב זמן לא עוד כביר יצא שמו עד למרחוק

והשטאאטסאנוואלש השלות הנה מטעם הממשלה לערוך הטענות נגד הנחשרים, סיפערט שמו

הוא האיש אשר הזקין בחכמה ובתבונה על רום משמרתו, שונא בצע מואם מעשקות אוהב התחקות על שרשי הדין יורד אל עמקי יסודי המשפט קולע אל השערה ולא יחטא, ובראשית דבריו הראה כי תחבולות העלילה הזו עיניו וסתרי המרמה והכזב לו נודעו, כי הצדק איזור מתניו והיושר איזור חלציו, ובכל זמן הדרישה והדין לא נטה מהם ימין או שמאל

ויקרא הפרעזידענט קארניש אל כל אחד ואחד בשמו, ויפרוש לפניהם את עונותיהם אשר ישימו עליהם, ויענו כלם כי

רק עלילה היא כלה שקר ושוא ואין בה ממש, ויקם הנער מי שארף להגיד עדותו וטרם פתח פיו קרא הפרעזידענט אליו ויאמר לו דע נא כי כפי חוקי המשפט אין להכריח אותך להעיד להרע לאביך או לאמך, אך אם ברצון נפשך תחפוץ להעיד נגדם תוכל עשוהו, ויען הנער כן אעשה כי חפצי ורצוני להעיד אף לנגדם, ויען ויאמר, בשנת 1882 בראשון לחדש אפריל בשבת הגדול קודם חג הפסח

שעה

שעה אחת לפני חצות היום שלחו אביו לקרוא את הנערה עסטר שולמושי אשר ראה אותה בעד החלון הולכת על אם הדרך, הביתה להסיר את נרות המאור מעל השלחן — ובבאה בא אחרי אורח המחזור על הפתחים ושמו וואלנער, ויתפוש אותה בידיו והכניסה אל היכל בית התפילה ואת הדלת סגר אחריו, ויהי בשמעו את קול שועתה וימהר וירץ אל פתח בית התפילה וירא בחור המנעול כי הפשיטו את בגדיו מעלי מלבד הכתנת והפילו לארץ, ויאחז השוחט בריון את ראשה והשני בוקסבויס תפשה ברגליו והשוחט אשר שמו שווארץ לקח מאכלת בימינו ויחתוך את צוארה ובשמאלו קבל את דמה בקערה אחת אדומה ושפך אותו אל קדירת חרס גדולה, וישב לשום את הקערה עוד תחת צוארה והריק שנית את הדם אשר קבל אל תוך הקדירה ההיא, אחרי כן קשרו את צוארה במטפחת, ויבאו ארבעה אנשים מבית התפילה הפנימי וילבישו את הסתה את בגדיו כאשר היו עלי בתחילה, וילך הוא אחרי התמהמהו שמה שלשה רביעי שעה, וישב אל בית אביו ויספר את אשר ראה ותצוהו אמו לבלתי הזכיר דבר המעשה הזה לפני כל איש, וישב אל השלחן ויאכל את סעודת הצהרים, ואחרי אכלו שב ובא אל בית התפילה וירא והנה כבר הרחיקו האנשים ללכת אך האורח פגע בו ואמר לו לסגור את דלתות הבית ויקח את המפתח וינעול, ולא ראה ולא מצא עוד שום דבר או רושם וכפי השערתו הוציאו את הנשחטה בעד החלון ויטמנוה תחת ערימת התבן אשר היתה שמה בקרוב עד הנשף —

ויען השוחט שווארץ ויאמר לו כי לא הבין את דבריו ויקרא הנער שנית ויאמר: בשנת 1882 בראשון לחדש אפריל וגוי כל הדברים אות באות כאשר הגיד בתחילה ויקם האיש בוקסבויס ויבקש עוד ממנו כי יגיד כל זאת בלשון דייטש או יהודית יען הוא איננו מבין בשוב בלשון אונגארית, וימאן הנער ויאמר כי הוא אינו רוצה לדבר כי אם אונגארית, וישלש את דבריו עוד בלשון ההוא ויקרא קול רם: בשנת 1882 בראשון לחדש אפריל וכיו וגמר את כל דבריו ולא הפיל אף מלה אחת ולא שינה ולא החליף אף תנועה אחת מאשר הגיד זה פעמים, ויען אחד מהמלוצים כי רואה הוא כי יודע הנער גם לשיר כל זאת בחרוזים — ומי זה אשר עינים לו ולא

ולא יראה כי הדברים נתונים המה אל פיהו והרגילום על לשונו כי הציע אותם כתלמיד החוזר ושונה פרק אחד אשר ילמדוהו מוריו בבית הספר

ויאמר אביו, הידעת בני כי על פיך יתלו את האנשים הנקיים ההם ואותי עמהם על העץ? ויאמר ידעתי, אולם, מה לי ולכם אם יעשה כן — ויאמר אליו אביו, ומה תעשה אתה בני, הלא נע ונד תהי' בארץ ויצחק עליו ויאמר: אנכי לא אשאל על פתחי נדיבים ולא אדע עוני, כי הבטיח אותי המיניסטער אשר על ענינים הפנימיים, כי ישימני לפקיד בבית הקאמיטאט הזה — וישאלהו הדרי' איטוויש אם הגיד לו זאת המיניסטער פה אל פה, ויאמר לא כי בכתב שלח כזאת הנה ואנכי ראיתי וקראתי את המכתב הזה, וישאל אותו אביו עוד ויאמר: השכחת בני כי בעת היותי בכפר באי לגוזו עורות צאן ואתה הבאת לי לחם, וניוד אפונים ושאלתיך על שלום אמך ואחיך, ותדלת מהשיב לי על שאלתי אך ענית ואמרת לי, אל תדאג עוד אבי כי כבר מצאו את עסטער בעיר טאלשווע? ויען אמת הוא כי כן הגדתי לך ויאמר אביו, הלא בעיניך ראית כי נשהטה ומתה, ואיך אם כן האמנת כי נמצאה? !
וידום ולא ענה עוד

מכתב מהמיניסטער לניערעדהאזא:

על דברת מאריץ שארף כי אנכי הבטחתי להגן בערו ולתת לו פקודת משמרת למען החיות את נפשו, הנני משיב אמרי כי שקר ענה בי כי לא עלתה על לבי מעולם
לעשות זאת •

את הדברים האלה קרא הפרעזידענט קארניש ביום הששי מימי הדין בפני כל הנאספים כי כן צוה מפי כותבו, ואת הנער לא קרא בעבור ישמע גם הוא כי נודע לכל כי שקר בפיו •

(ונראה נא אם בדה הנער הזה מלבו דברי שקר על המיניסטער היושב ראשונה בממשלת המלכות, איכה לא יבדה שקר על איש דל ושפל, שוחט, עני ואביון באחד הכפרים, ואם לא מלבו בדאם אך הראו לו מכתב מה והגידו לו כי מידי המיניסטער נכתב ונשלח שמה, אם כן הדבר מוכיח כי גם המה אלה הסיתו אותו, פיתוהו בחלקלקות ויכלו לו להגיד דברים אשר לא נעשו ולא יעשו כל ימי עולם.)

ויהי ביום השני ויקם" שארף אבי הנער ויאמר : בני , עמוד נא
 נכת פני והבט אל עיני , ופרוש לי דבריך בלשון יהודית
 כאשר הרגלת לדבר עמי מעודך עד היום אשר הביאוך הלום , ויפן
 הנער ממנו ולא ענה אותו דבר , ויצוהו הפרעזידענט , להגיד לאביו
 את אשר שאל , ויען ויאמר כי הוא כבר איננו יהודי ולא ידבר יהודית
 עוד , וישב ויגד אונגארית בשנת 1882 בראשון לחדש אפריל וגו'
 ויאמר לו אביו , בני איככה מלאך לבך לדבר כזבים כאלה , איככה
 תוכל לענות שקר גדול ועצום כזה ? ! ויענהו עזות : אתה תענה שקר !
 ויחר אף אביו ויאמר לו בן מביש בן בליעל , הלא אביך אנכי אשר
 הולדתיך וגדלתיך ואל בית הספר הולכתך ונתתי לך כל מחסורך ,
 ואיככה תקשה את לבך ותעיו פניך לדבר עמי כן ? ויען ויאמר לו :
 טוב כי תשב על מקומך , כי יסר ייסרוך אם תוסיף תדבר אתי
 קשות — ויתן אביו את קולו בבכי ויתחנן לפניו ויאמר לו , בני ,
 הלא כעת עוד יהודי אתה , ואיך תוכל לראות בצרת אחיך יהודים
 עברים כמות ? וישב אמריו כי הוא איננו הפץ בתורת ישראל עוד ,
 כי מאז היותו בבית הזה ננאלה ונמאסה בעיניו , כי הגידו לו כומרים
 קאטאליקים כי הישראלים אוכלים ושותים דם נכרים , ויוסף עוד לאמר
 כי מה בצע לו להחזיק בדת הזה , הלא אחרי אשר אתם כלכם
 תהרנו , גרש יגרשו את שאר היהודים מכל מדינות המלכות הזאת —
 וישאל לו הדר' פריעדמאן : מי הגיד לך כי יגרשו את היהודים ,
 ויאמר , כי רבים הגידו לו כן וגם קרא כן בטכתבים ועלים שונים —
 ויקראם בשם :

(ובכן נודע כי רק כתבי האנטיסעמיטען נתנו לו לקרות ועל

פיהן נתהפכו רגשותיו לאהוב זרים ולשנוא את אשר אהב מלפנים)

ואביו הוסיף וישאלהו ויאמר : בני , אמור נא לי אם ידעת ,
 הדיבור החמישי מהעשרת הדברות מה הוא ? ויאמר :
 הדיבור החמישי הוא לא תענה שקר — ויאמר לו אביו : שקר אתה
 דובר כי זה איננו החמישי , ויאמר : אם כן הוא : לא תשא —
 ויען אביו ויאמר , לא כן הוא בני כי הדיבור החמישי הוא : כבד את
 אביך ואת אמך — וירם הפרעזידענט את קולו ויאמר : גם זה איננו
 הדיבור החמישי ! ויפנו כל השומעים את פניהם מפניו , ויצחקו —
 [הדור אתם ראו ותמהו ! החיים והמות נתונים בידי איש

אשר איננו יודע כי הדיבור החמישי הוא : כבד את אביך —]

אם

אם מושל במשפט יעמיד ארץ, צדק ילמדו ממנו יושבי תבל, ואם לרשעה יתן יד, תמלא הארץ חמס, אם בדבריו לא יזהר השופט מתוכם ילמדו העדים לשקר, הנה דרישות ושאלות הפרעזידענט הזה כלם תהפוכות המה, את פני המשיטינים והמשמאילים הוא נושא, ואם ילכדו בלשונם ובאמרותיהם הערוכות והסדורות להם, אם לא כתפץ לבבו ידברו, הוא עומד לימינם ומעקש שפתיו לתקן את אשר עותו, ואם המיימינים יכשלו בדיבור אחד או במלה אחת, קול נוגש קול רעש גדול עליהם ירים ויגער במו — והמון השרים והשרות אשר באו לראות ולשבוע מחרפת העניים המרודים הנלכדים כצפור בפח, גם המה השחיתו את דרכם ומעלליהם, על כל דברי עדות המחייבים ימחאו כף ויקראו האח! יחי! אף כי נראה בעליל כי שקר בפיהם — ואת המעידים לזכות יתרפו ויגדפו וילעגו למו, אף הרכות והענוגות מהן, תשימנה מצחן כנהישה ולבותן כאבן וישאגו בקול: מי יתננו לראות מהרה את העברים הנבזים ההם נתלים ונועים על העצים — והפרעזידענט שומע ושותק —

החכמים המליצים העירו את רוחו על מעשי הרואים הרעים ובקשו ממנו לעשות סדרים כי ישב כל איש על מקומו ולא יבלבלו את העדים בהגדתן ולא יפריעו את תהלוכות המשפט ותהי תשובתו אשר השיב להם: כי כן יקרה גם בבתי משפט אחרים — ויהי ממחרת היום ההוא וירימו קול ויענו לו רבים מכתבי העתים, כי בלשון מדברת שקר הוציא שם רע חנם על כל שרי המשפט בממלכה הזאת, כי באמונה המה עושים משפט וצדק וכי רק הוא לברו בשגעון ינהג ובמוזימות עול נותן יד אל הרואים הסובבים אותו להפך חוק ולעשות נבלה —

האמנם כל תחבולותיו לריק יהיו לא יועילו ולא יצליחו, כי מצי עדים רבים אנשים ונשים נערים ובתולות יהודים ואינם יהודים אשר נשבעו בחפץ לבם כי ראו את העלמה עסטר אחר חצות יום השבת ההוא אשר בו נעלמה, וכן העידו רבים בשבועה כי השוחטים והאנשים אשר אתם לא זוו ידם מתוך ידם כל היום ההוא והלילה אחריו, ובעת גמרו את התפילה כשעה אחת קודם חצות היום יצאו גם הם עם כל עם הקהל יחד, הוכחשו כל דברי הנער הנעור:

הסוחר קאהלמייער העיד כי כרביע ולכל היותר כחצי שעה קודם חצות

חצות היום קנתה עסטר את הצבעה בחנותו ומביתו עד בית הכנסת מהלך עשרים רגעים, שלישית השעה לפחות, אם כן מוכתשים דברי הנער.

ואיש אחד ושמו בארצא והוא פאליצייא קאמיסאר לעיר דעברעצין ארבעה ועשרים שנה, העיד כי בא בשנה העברה אל בית הענטער השומר את הנער שארף, וישבו שלשתן יחד וישאל את הנער על אודת הדבר הנפלא הזה, ויאמר לו הנער אם נפשו חפץ לדעת האמת, ידע כי הכל שקר כי הוא לא ראה מאומה אף לא ידע את עסטר מימיו.

גם באו עדים והעידו כי ראו כי יסרו וענו את הנער שארף בלילה אשר הובא אל בית רעטשקי לאופאלו — אחרי כן הודה גם הנער כי הפחידוהו כי סגור יהי בבית הכלא כל ימי חייו אם לא יודה כאשר יבקשו ממנו, ואם יעשה כדבריהם ייטיבו עמו. **ועדים** רבים יהודים ואינם יהודים הגידו כי האיש בארי הרבה כזב ושקר העיד בשמם ומלבו הוציאם כי לא כן הגידו לפניו כאשר כתוב בפראטאקאלע אשר פרש לפני כסא המשפט - וישאלו החכמים המליצים את פעצעלי הסופר, איך נהייתה, הלא אותו הפקודו על יד בארי לכתוב את הפראטאקאלע בדבר הדרישה והחקירה, ויען פעצעלי והודה כי תתם את שמו על תכריך כתבי פראטאקאלע מבלי דעת את הכתוב בתוכם כי בארי לבדו כתבם ואין איש אתו.

ויקם הד"ר איטוויש וישם פניו מול פעצעלי וישאלהו על מספר שניו ומה היו מעשיו בימי חייו עד היום הזה, ויקצוף פעצעלי ויענהו עזות ויאמר כי שאלת הצופה ונאורה היא ואין כבודו להשיב עלי, וישמחו הרואים על אומץ לבו וימלאו שחוק פיהם, אז הוציא איטוויש מהיקו מכתב תעודה וכתוב חתום משרי בית המשפט בעיר עפערעס, והראה אותו לפני הנאספים כלם וקרא דבריו באזניהם כי האיש פעצעלי הסופר הזה לכך בערמתו אשה בעולת בעל ופיתה אותה לרצוה בחברתו ועזרתו את אישה, וינתהוהו לנתחים ויטמנוהו, ויודע הדבר, ודנוהו ויתנוהו אל בית הכלא ויהי שמה שנים עשר שנים, וגם בכל עת שבתו בכלא היו מעלליו רעים, פרא שודד וגנב — לפני פעצעלי חפו, גם האנטיסעמיטען הרואים הורידו לארץ ראשן, כי גבלמו לראות איש שודד ורוצה מעקר בבית המשפט

הנזל

הגדול הזה על דברים העומדים ברומו של עולם — הוא פעצעלי הסופר הזה הי' הראשון בהוצאת הדבה מצי הנער שארף וכל עת הדרישה והחקירה עמד על יד בארי המזכיר — והפרעוידענט בראותו כי כלתה הרעה אל פעצעלי, הצדיק את נפשו ואמר כי הוא לא ידע את זאת ובמרמה ותרמית השיג פעצעלי את משמרת פקודתו.

ויעברו ימים רבים בדרישות ובהקירות ולא מצאי שורש או יסוד אל החשדה ההיא כי אם את אשר יאמר הנער שארף, והנה מלבד כי עדותו מוכחת מתוכה כי בדוי היא ונתונה בפיו עוד יצא לאור מתוך עדות רבים אינם יהודים ובתוכם גם אחות עסטר כי אזרי השעה אשר יאמר הנער כי בה שחטוה, נראתה עוד חי' הולכת ברחוב, ועל האנשים אשר עליהם הוציא דבתו, העידו רבים כי יצאו עם עדת כל הקהל יחד מבית התפילה בשעה אחת לפני חצות היום והיו כל אחד ואחד בביתו במקומו כל היום ההוא והלילה אחריו, ונתברר עוד מצי עדים כי בראשונה הכריתו את הנער על ידי אשר יסרוהו והפחידוהו להעיד שקר, ואחרי הגדתו חבקהו ועטרוהו ועשלו טובות והבטיחוהו לגדלו ולרוממו, וזה הודה בעצמו כי כן הוא — ופתוהו לשקר באמונתו ולעזוב גם את דתו עד אשר נפתה לבו להחזיק את שקרותו — והחכמים המליצים בקשו עוד כי יבחן הדבר במקומו, אם יכולת איש לראות מחוץ לבית הכנסת בעד חור מנעול הפתח את אשר עושים פנימה ככל פרטיו וככל דקדוקיו אשר הגיד — וביום השבעה עשר לחדש יולי עשו כן, ויסעו שרי המשפט והארפאקאט ען והסטנאגראפען וכותבי חדשות והחרש והמסגר בעשרים מרכבות לכפר עסלאר ויקחו את הנער מ' עמהם ויעמדו לפני חצר בית הכנסת החרבה והשוממה האבלה והבווי' ויביאו את דלת ההיכל וישימו אותה על צירה כי שמורה היתה תחת יד בארי עד היום הזה, ויפרשו שמלה על המקום אשר אמר כי שמה השכיבו את עסטר ושחטוה, וישכיבו על השמלה את אחד מכותבי העתים אשר בא עמהם, ואת מאריץ שלחו החוצה להביט בעד החור ולהגיד את אשר יעשו שמה, ולא ידע את אשר עשו ולא יכול להגיד כי לא ראתה עינו לא קדירה ולא קערות, וילך גם קארניש וכל השרים אחריו וינסו גם המה ויביטו לראות את הנעשה בבית ולא יכולו ואפס קצהו ראו וכלה לא ראו, ובכן נודע לכל ונתברר

ונתברר כי כל דבריו שקר וכזב ובדוים המה כי לא הביט און ביעקב
 ולא ראה עמל בישראל, והאנשים נקיים ואין בהם כל עון.
אחרי כן החלו לדרוש את העדים על אורת הגוי' הנמצאה במקום
 קרוב לכפר דאדא, ויביאו את סמילאוויטש מן מאסרו
 ויעמידוהו לפני כסא המשפט, כי הוא הגיד בראשונה כי האיש
 פאנעל נתנה לידו להוליכה עד עסלאר, ואחרי אשר הוכחש בזה
 הגיד כי שנים אנשים עברים מעסל אר שם האחד גראס ושם השני
 קליין נתנוה לו על שפת הנהר בנבול טארקאן, ויען סמילאוויטש
 ויאמר כי שקר ענה בראשונה מרוב הפחד אשר הפתורוהו ליסרו אם
 לא יגיד כאשר יבקשו ממנו, וגם כי הבטיחו אותו לעשות עמו
 טובות גדולות אם יגיד את אשר יצוה, אמנם באמת שקר הוא כאשר
 כבר הודה בחדש יענר כי לא הביא את הגוי' ולא דבר עם שום
 איש מזה ולא ידע מאומה. ויבא גם פאנעל ועדים, אינם יהודים,
 העידוהו כי לא דבר עם סמילאוויטש ולא ראה אותו כל הזמן ההוא
 כי עמם הי' ובחברתם נסע ולא מש מקרבם לא יומם ולא לילה
 ושני האנשים מעסלאר בררו גם כן על ידי עדים רבים כי לא היו
 בזמן ההוא בנבול טארקאן כי האחד מהם הי' חולה או ומושכב על
 ערש דוי, והשני הביא עדים ואמרו אף כי הלך יום יום לבקש טרפו
 אנה ואנה, אולם בכל ערב וערב שב וילך בביתו בעסלאר ומשם עד
 טארקאן ולשוב הוא מהלך שלשה ימים ואותם הכו ויסרו להודות
 לדברי סמילאוויטש וישו שכמם לסבול ולא ענו שקר

ואלו אשר ראו ומצאו את הגוי' בשנה העברה ואמרו אחרי כן
 כי סמילאוויטש נתנה להם, וכאשר שלחו לנפשם מבית
 הסוהר עמדו לפני השופטים בעיר הוסט ואחרו כן בעיר סיגעט ואמרו
 כי רק מרוב היסורים אשר יסרו אותם הגידו כן, ונכתבו דבריהם
 בפראטאקאלע ונשלחו לנייערעדהאזא הובאו גם כן, ואחד מהם שמו
 מאטעי חזר והגיד כי סמילאוויטש מסר את הגוי' לידו בנבול
 טארקאן בלבוש כתונת לבד ובנבול עסלאר באת אשה עברית ומסרה
 אל ידו בגדים להלבישה, ועל הפראטאקאלע מבתי המשפט הוסט
 וסיגעט אמר, כי לא היו דברים מעולם — ויבאו פקידו בתי המשפט
 ההם ויעידו בפניו כי מפיו כתבו את הפראטאקאלע — והאנשים
 חבריו אשר הלכו אתו אמרו גם כן כי שקר בשיו גם מוליכי עצים
 אחרים אשר הלכו בקרוב לו וראו אותו והוא ראה אותם בכל הדרך

התוא

ההוא אמרו כי שקר יענה כי לא ראו דבר לא גוית אשה מתי ולא אשה חי' נותנת לו בנדים בשום מקום, אך בנבול דארא כאשר קשרו את העצים אל שפתי הנהר וישבו שם ראו את הגוי' צפה ונשואה בלבושי' על שבלת הנהר אחריהם, ואחרי כי כל האנשים אשר היו בקרוב אל הגוי' אמרו כי באושה וסרוחה היתה עד מאוד ובריחוק שלש מאות אמה הריחו את ריחה הרע — ואלו היתה קשורה אל העצים בקרוב להם, היתה עולה צחנתה אל אפם, נודע גם כן כי שקר בפיו, והנה זה חדש ימים יחקרו וידרושו עדים רבים מאוד ויתיעצו על צפוני העלילות, וקוי הטעלענראף יוליכו יום יום את דברי הטענות והדרישות עד קצוי ארץ ואיים רחוקים וכותבי קורות הימים ימלאו בהם גליונות ארוכים ורחבים, וכלם פה אחד עונים ואומרים כי נגלתה שקרתם כי גם האחד מאשעי הזה אשר יגיד כי הוא הלביש גוית נכרי' והביאה להתעות המשפט הוכתש' ונבררה שקרותו וכזביו כשקרת וכזבי מ' שארף, ולא נשאר אם כן עוד כי אם לברר את הספק אם יהי יכולת ואפשר לברר, אם היא היתה גוית עסטר אם אין

והנה מאשר לא נשמע משום מקום מקרוב או מרחוק כי נאבדה אשה עלמה או נשואה, ועסטר זאת נעלמה ולא נודע מה עלתה לה, השכל הישר ישפוט כי קרוב לודאי כי היא זאת הנמצאה, אף אם לא ימצא שום סימן בגופה או בבגדי', ואף אם לא יכירוה, כי ידוע הוא כי אם יעלו את המת הנטבע במים אל היבשה וישהה כשתים או כשלוש שעות תשתנה צורתו, וזאת נשתהה על היבשה עד בוא קרובי' ושכני' עד מחרת יום השני, על כן הי' קרוב הדבר להאמין כי לא הכירוה, אך באמת נמצאו בה גם אותות וסימנין המוכיחות באין השאיר ספק כי היא עסטר ולא אחרת — וכן נתברר על ידי עדים, כי איש אחד בא, והוא אפאטהעקער בעיר ליק, והוא הי' שם כאשר פתחו את קברה, ויגד, כי ראו ומצאו בגוי' את כל הסימנין והאותות אשר היו רשומים ונתונים בידי השטולריכטער על גופת עסטר ועל בגדי', ואמר עוד כי בבקר באו שני אנשים ושלש נשים מעסלאר והכירו אותה הישב ואמרו כי היא עסטר, ואחת מהן והיא קרובה ממשפחתה נתנה את סימן הפצע אשר ברנלה הימנית, ורחצו את רגלה והסירו את הטיט הדבק בה, ומצאו וראו את צרבת הפצע, ואף כי לא נזכר מזה

דבר בהפראטאקאל, הנה כי כן שינו את הפראטאקאל גם כן בזה אשר בראשונה כתבו כי צעירה היא, כי כן ראו כלם ושפטו מצורת ותואר נוייתה, כי שדים אין לה ושערה לא עוד צמה, ואחרי כן שנו וכתבו כי צמקו שדי ושערותי נתגלחו +

ואיש אחר והוא הי' נאטער בעת ההיא בכפר דאדא העיד גם כן כדברי האפאטהעקער, גם איש כפרי מעיר ליק אשר בידיו חפר ופתח את הקבר והי' שם עד תום כל מעשיהם העיד ככה וכלם העידו ואמרו כי כאשר קרבה אם עסטר לראות אם היא בתה, הרחיקו את כל איש וגם אותם משם —

והחמשה עדים אשר הזכירו האפאטהעקער והנאטער כחשו ואמרו כי לא הגידו מעולם כי מכירים המה את עסטר בגוי' ההיא, גם, כי לא הזכירו את סימן הפצע, כי לא ידעו מזה מאומה, אמנם יען נזכר גם בהפראטאקאל כי אלה אמרו אז כי יכירוה גם בהודאת הרופאים כי הזכירו את סימן הפצע בפניהם, הוכחשו דבריהם ונפסלו עדותן כעת +

והפראפעסארען שייטהויער וחבריו מבוראפעסט נקראו גם כן ויבאו ויתוכחו עם הרופאים אשר נזרו בראשונה את משפטם עלי', ויוכיחו בהשכל ודעת כי הרופאים האלה רופאי אליל המה (ומי יודע מה רבו מספר הנפשות אשר קמטו בלא עת על ידיהם) ואין אתם יודע סודות הטבע פליאות הנויות בחכמת הנתוח אשר מצאו חוקרים נבונים בימינו אלה, כי מנששים המה כעורים באפילה במחברות ישנות אשר אבד עליהם כל, ואין עוד זכר למו בין חכמי זמננו, והראו להם סתירת דבריהם מדברי עצמם, וכי יסודי הקשתם קורי עכביש, וכל דבריהם כמוין לפני רוח וכעשן מארובה יעלו בתהו ויאבדו, כי כלם הבל ורעיון שוא אפס ואין, כי על פי החקירה עמוקה ואמתית, אשר גם חכמי האוניווערזיטעטען מעיר וויען ומעיר בערלין הודו להם בזה, בכל האותות והסימנין כמו בגופה כן בלבושי' היתה הגוי' הנמצאה בגבול דאדא גוית עסטר שולמושי ולא אחרת

והרשעים כים נגרש כרוח סערה המרגיז תהומות, האנטיסעמיטען לא נחים ולא שוקטים ומרבים להביא יום יום מדלת העם פוחזים וריקים להעיד להוב להאסורים, אך שקר אין לורגלים ולא יחרוך רמי' צידו, כי נכשלים המה בלשונם וסותרים זה את דברי

דברי זה ואת דברי עצמם, וכן הגיד אחד מהם כי עוד טרם ראו את הגוי' טרם נתנו בה עין בוחנת ידעו כי היא זרה וכבת שלשים כי כן שמעו מפי הארון אוינאדי — ויבקש דר' סייפערט את שרי המשפט כי יקראו את אוינאדי לשמוע מפיו אם כן הוא כדברי העד, וימלא אוינאדי חמה, כי שם הי' ושמע את חרפתו, ויהי בעת הצהרים וירד סייפערט מן ההיכל ויעמוד לפני השער, ויבא אוינאדי אחריו וידבר אתו משפטים ויחרפהו ויקללהו קללות נמרצות וירם את מטהו עליו ויבקש להכותו, ויברח סייפערט מפניו וישב אל ההיכל ויספר לקארניש את אשר קרהו ולא קם ולא זע ולא הש לדבריו

ותכל עבודת הדרושה וגבית העדיות כמאתים עדים בשבוע הששי ויקראו כל הדברים אשר עלו להם עד היום ההוא, באזני הנחשדים ומליציהם ובאזני כל הנאספים אשר באו לראות ומלאו את ההיכל, ויבקשו ולא מצאו כי אם עדות הנער מאריץ שארף על הרציחה ועדות מאטעי על תרמית גוית הנמצאה, ואת מאטעי אף כי רבים העידו נגדו והכחישוהו, הביאו בשבועת האלה — ואת הנער התייעצו אם להשביעו אם לא ויענו המליצים זה אחר זה ויאמרו כי לפי דעתם אין להשביע אותו כי דבריו סתרו אלה את אלה ונגלה מתוכה שקרתם, וגם כי בעת המעשה לא הי' עוד בן ארבע עשרה שנה, וגם לו הי' גדול בשנים אין להשביעו, כי איש אשר יקלל את תורת אבותיו וכל אמונה אין בקרבו, ואשר יעיו את פניו נגד אביו לדבר אתו קשות כאלה אשר שמענו אין אמן בשבועתו והרבו לתאר את תכונת נפשו הנשחתה מעת אשר הובא בבית הזה — ודר' פונטאק עמד על רגליו ויושט את ידו מול הנער והראה באצבעו לעומתו, ויאמר: אדוני הנכבדים! הבו נא, שאו עיניכם והביטו וראו את פני הנער הזה, אם כל הדברים הנאמרים פה לבושתו פעלו על רוחו מאומה אם שנה את פניו אף רגע? ומה תתן ומה תועיל שבועת אלה אל נער אשר כל רגשותיו היו לאבן, ואין בו שום בושח וכלימה וכל רוח דעת וישר אין בקרבו? ויוסף ויאמר חוסו נא על נפש בניכם ועל נפש בני אבות ישרים בכל הארץ, כי יצא דבר הנער הזה הפרוע מכל מוסר על כל הנערים להבזות אבותיהם בעיניהם וכאשר עשה כן יעשו גם הם וכדי בזיון וקצף — וישמעו שרי המשפט ונגמרו לבלתי השביעו — ובכן בטלה עדותו והיתה לאין —

וביום

וביום השבעה ועשרים לחדש יולי עמד השטאאסאנוואלט דר'
סייפערט לפני כסא המשפט — והבית מלא מפה אל פה
את האנשים אשר באו לשמוע את קול דברו — וישא את קולו
ויאמר : „בחדש יוני זה העבר בתשעה עשר יום בו , נתאספנו יחד
הנה לבעבור הסיר את מכסה העלטה אשר תכסה את העלמת העלמה
עסטר שולמושי מכפר טיססא עסלאר אשר ביום הראשון לחדש
אפריל בשנה העברה הלכה מביתה ולא שבה — והנה חשדו את
השוחט שווארץ ואת האנשים אשר אתו , כי במרטה הביאו אותה
אל בית התפילה שמה לקחת את נפשה ויכרתו את ראשה וישמו
את הדם בכליהם ואותה טמנו — ואחרי זמן מה הוסיפו עון על
עונם והביאו אשה זרה מתה וילבשוה את בגדי עסטר וישליכוה
אל הנהר , לנקר עיני השופטים ולשום לאין את החשדה — ואחרי
אשר חקרו ודרשו שנה תמימה אם כן הוא כצעקת אם הנעלמה
כי אלה המה פועלי העון , לא מצאו מאומה ולריק יגעו — וכפי
חוקי משפט ארצנו הדין ברור ונכון הי' לשלח גם בלי שלוספער-
האנדלונג את האסורים לנפשם , על פי הפאראונטערזוכונג לבד —
רק למען השקיט את רוח הסוער ומרגיז את הארץ ממקומה , ראה
האבערשטאאטסאנוואלטשאפט כי טוב לקרוא עצרה לחדש את הדרישו'
בנלווי ולדון על פיהם — ואז היו ראשית דברי כי עלילת הדם בשם הדת
היתה סיבת כל תהלוכי האונטערזוכונג ואור מתעה לנתיבתם ,
על כן נטו מן הדרך והלכו עקלקלות , והפרעזידענט ענה על דברי
כי לא כן הוא כי מעולם לא עלה זאת על מחשבתם ולא האמינו
בה — והנה מתוך דברי הפראטאקאלע ומתוך גביות העדיות נתברר
כי רק רעיון האמונה ההפוכה הזאת הוליך שולל את כל ההולכים
ועוסקים בדרישת המשפט הזה — ואשר הערימו זה מקרוב לברוא
חדשה לתת את שנגת הדת את הפאנאטיזמוס סיבה אל הרציחה
הזאת גם זה הבל ורעות רוח , שינוי השם לבד לא יוסיף ולא יגרע
דבר — ועתה אם לא עלתה על דעת כסא המשפט אמונת החשדה
ההיא , אבוא אחריו ואמלא את דבריו כי חפץ אני בהצדקו — והנה
אם אין סיבה גם מסובב אין , אם אין למצוא סיבה ולא טעם אל
רציחה אם כן לא נעשתה — ואף גם זאת כי אחרי כל העמל
והטורה לא נמצא על הרציחה כי אם עדות הנער מאריץ שארף
לבד , אשר מלבד כי מוכחת מתוכה ונראה לכל כי בדוי היא ,

עד יעידו ויגידו יהודים ונוצרים ובתוכם גם אחות האבודה כי ראו אותה ודברו עמה אחרי השעה אשר אמר הנער כי ראה כי בה נרצחה — והגוי' הנמצאה גם היא הנה לפי חקירת ועדות השראעזארען מהאוניפערזיטעט היתה גוית עסטר, וגם אשר ראוה בראשונה ואמרו כי לא היא, הודו פה ואמרו כילו ידעו כי יבדקו אחריותם היו מדקדקים ביתר שאת בבחינתם — אשר על כן אנכי השופט הראשון במשפט הזה מחליט ואומר כי הגוי' אשר הוציאו מן הנהר בגבול דאדא היא גוית עסטר שולמושי ומאשר לא נראה בה פצע או חבורה אם כן לא נשחטה והאנשים האלה נקיים המה כלם :

ולן אזרתי כח, מאוד תכסוף נפשי למחות את זכרון המעשה הזר הזה מתחת השמים לשרש אחרי פעלה ולהכחידה מעל פני האדמה, והי' כלא הי' למען לא יעלה על לב אדם לעולם כי כסאות המשפט בארץ הנכבדה הזאת נתנו אמן אל הבל הבלים מעשי תעתועים אשר רק הזקנות בכפרים ישיחו בם — אדונים נכבדים! אל נא יפת בסתר לבכם לעות אדם בריבו, משפט אמת שפוטו ולא תגורו מפני איש, כי הפעם הזאת לא עיני וישיבו ארצנו לבד כי עיני אייראפא ועיני חכמי התבל כלה עלינו יביטו ואל תוצאות הדין והמשפט הזה תלויות וצופות — ישים נא כל אחד מאתנו אל לבו כי עתיד לתת דין וחשבון לפני כסא בוראו מלך מלכי המלכים! והדור כלו וגם הדורות אשר יבאו אחריו עליו את משפטם יתרוצו — ואשוב ואומר כי האנשים האסורים פה נקיים המה, ומחלה אני את פני השופטים כי יוציאו את כלם לחפשי וישיבו אל ביתם ואל משפחתם לשלום " —

אחרי דברי האמת והצדק האלה קם סאלאי האדפאקאט מצד האשה אם עסטר, והציע בעזות ונאות את דבריו כאלו לא ראה ולא שמע ולא ידע את כל הנעשה במשך הששה שבועות אשר עברו, והרבה לשוץ בוו וקלון על עם ישראל ותורתו בכלל ועל אנשי עמלאר בפרט ועל הדרי' סייפערט ועל המליצים כלם, גם נערת הפרעזידענט לא שוה לו כי התמכר לחרוש רע, ויבקש את השופטים כי יתרוצו את משפטם להרשיע את האנשים ההם הנתונים בידם

אחריו קם דרי' פונטאק על רגליו והראה לדעת כי זה כבר מאו

כמה אפיפיריום ברומי וכמה בישאפע וחכמים גדולים
 ומלכים יושבי על כסא המלכות העידו כי אין כל ממש ושורש או
 עיקר אל עלילת הדם על ישראל, והוכיח במישור מתוך חקירת
 ודרישת העדים פה ומן השכל ומן הנסיון כי העלילה הנוכחית גם
 כן בשקר וכזב יסודה ואין לה על מה לסמוך כלל, ומאלאי ישתה לעג
 כמים כי לא בדעת יכביר מילין — ועל כי הוא בעד השוחט שווארץ
 לברד הוקם למליץ לכן רק בעדו הרשות והיכולת בידו לבקש את
 פני השופטים כי יוציאו לצדק את דינו ויפטרוהו אל ביתו לשלום י
ובשמונה ועשרים לתדש קם המליץ דר' פריעדמאן ופתח פיהו
 ואמר, כל הדרישות וכל האריכות ודבריו המליצים פה
 אך למותר הנה, כי כל איש נכון וישר הולך יודע כי כל הטענות
 אשר העלו במשפט הזה בדויות הן וחבילות הפראטאקאלע אשר
 נכתבו באורך ימי הפאראונטערזוכונג לברד יעידו ויגידו כי האנשים
 האסורים עד היום הזה נקיים המה מכל עון ואשמה, ואך למען
 השקט את רוח ההמון הנלהב מפי דוברי רמי' בשאט נפש ולב נשחץ
 נערכה השלוםפערהאנדלונג והיתה בגלוי למען יסכרו פי דוברי שקר
 בודון — והוסיף ואמר כי לשום את עלילת הדם לאין בראיות
 מוכיחות גם כן למותר, כאשר כבר נודעת גם זאת אל כל איש אשר
 לב נכון ודעת שלימה בקרבו, ואשר המציאו מחדש לאמור כי
 הפאנאטיזמוס הסב את הרציחה הזאת, כבר הגיד דר' סייפערט כי
 לא הועילו בזה כלום — והוא אך את זאת הפיץ להוסיף על דבריו,
 כי איככה אפשר לחשוב כי שמונה אנשים אשר עין בעין נראה כי
 מלאי דעת המה ורוח נכון בקרבם ואינם מבוהלים לא תועים ולא
 משוגעים ומחציתם לא ידעו ולא ראו זה את זה בלתי היום ההוא,
 אנשים כאלה יצאו מדעתם פתאום ויסכימו יחד ברנע אחד לעשות
 הרע בעיני אלקים ואדם לרצוח נפש נקי' חנם במקום גלוי ביום
 ובשעה אשר רבים עוברים ושבים דרך שמה.

ועל דבריו השמש שארף כאשר יצא לקראת האשה ונחם אותה
 ודבר על לבה כי לא תדאג כי שוב תשוב בתה עוד, ואשר
 על דבריו שפט בארי כי הוא אשם באשמה ההיא — אמר, זו
 צדקה וזה שכרה? על כי נכמרו ניהומיו ורחם על עני' ישימו אשם
 נפשו ויובא בפלילים?

ואת אשר מצאו ביד השוחט ברזין — אשר בעדו לברד הוקם

הוא למליץ • אגרת ערוכה אל אחד ממיודעיו וכתוב בה בעוה
ראשי תיבות בעונותי הרבים, ואמרו עליו כי בדבריו אלה
התודה את עונו בהריגת עסטר - אמר, כי כן דרך כל ירא השם
מעם היהודים לאמור על כל צרה שלא תבא ואף על אסון קטן
שבקטנים, כי מאת ה' היא מן השמים על רוב עונותיו ולא מקרה
היא קרה לו

וישת אל עדות מאריץ שארף את פניו ויאמר: שטן המשחית
הסית את האנשים אשר הביאו אותו בידם, ללמדהו עדות
שקר, ומלאך אלקים הכה אותם בסנורים וכשלו בערמתם ונלכדו
כי שמו דברים בפיו אשר מלבד כי סתרו מקצתם אלה את אלה ומלבד
אשר בעת כי העמידוהו על המבחן בפתח בית התפילה בעסלאר,
נגלה כי לא ראה את אשר הגיד, עוד בלתי אפשר ונמנע קיים
הוא להאמין את הדברים אשר העיד, כי אם יכרת צואר עלמה בריאה
יפרוץ הדם לרוב ויורה כחץ פתאום בנובה למעלה או בצדו יפוך
למרחוק, ולא יזוב מעט מעט אל קערה אשר ישימו תחתיו כשמן
אשר יורק מכלי אל כלי, כאשר אמר

פה אמר כי שכבה ורגלי נטויות נגד פתח ההיכל ושם בעסלאר
בהראותו את המקום אשר שכבה עליו אמר כי ראשה ה' נטוי
אל הפתח

פה אמר כי שבו והלבישו אותה והיא שוכבת על הארץ ושם
הראה כי בצאת נפשה העמידו אותה על רגלי ואחרי כן
נתנו בגדי עלי •

כפי הגדתו היו ארבעה אנשים סובבים אותם ומחזיקים בה
והנשארים הלבישוהו, ושם במקומו נתברר כי בלתי אפשר
לראות בעד החור יותר משלשה אנשים כאחד.

וככה הוסיף להראות בעדות זה הנער סתירות ונמנעות כהנה וכהנה
רבות מאוד ובסוף דבריו אמר כי אין מלה בלשון הנער
הזה אשר ראוי לתת לה אמון כי אם את אשר אמר כי לא שמע את
ברכת על השיטה יוצאת מפי השוחטים

ויוסף אחרי כן בתוכחת מגולה ויאמר כי בארי ועוזרו הרשיעו
והתעיבו מאוד את דרכם ועלילותם על כל צעד וצעד במשך
ימי הפאראונטערוזכונג וגם בימי הדין לא ידע בושת והקשה את
ערפו וישב פה קורץ בעיניו מולל ברגליו מול העדים העוברים לפניו -
והאסורים

האסורים העניים אף כי אבדו את רכושם, וסבלו יסורים על ידיהם, ועודם מעונים בכבל, בכל זה לא יבקשו לעשות נקמה בעושי הרשעה כי נפש העברי ותאוה לישוב במנוחה ולא לנקום נקם לשלם גמול לאויביו.

ואמר עוד כי בוטח הוא בישרת לבב השופטים, כי לא יטו את הדין ולא יאמרו כי רק יהודים המה העומדים לפניהם במשפט — כי עיני בני האדם אנשי הדעת אשר תחת כל השמים אל גמר הדין הוזה צופיות:

לכן תוחלתי חוקה כי יוציאו את השוחט ברוין אשר קרא אותו להמליץ בעדו מן מאסרו וישלחוהו לשלום. (רבים היו הנאספים בהיכל ביום הזה ונתנו לו יקר ותפארת, ושעות שלש וחצי הטו אונם לשמוע בהשקט שאנן את מליצתו הנעימה והסדורה בחכמה ודעת) —

אחריו קם דר' סעקעלי — המליץ בעד אלו אשר כפי עדות הנער שארף היו המה בבית התפילה הפנימי בעת אשר הרציחה נעשתה בבית החיצון ואך אחרי כן יצאו משם ועזרו להלבישה — והראה מתוך גביות העדיות כי רבים העידו עליהם כי בביתם היו בעת ההיא ולא בבית התפילה, והראה עוד מתוך כתבי הפראטאקאלע אשר עשה בארי כי גם לפניו העידו כן עדים רבים אך הוא לא רצה לקבל עדותם כי אמר כי יהודים המה ואין אמון להם כי כן כל מעשי חקירותיו משנאת הדת יצאה והאנטיסעמיטיזמוס משלה במ — והנקיים האלו רק על פי עדות הנער הוזה סובלים את עינוי המאסר זה ארבעה עשר ירחים — ובאמת גם לפי עדותו לא שלחו הם את ידם ולא נטלו חלק בעון הרציחה — ועתה כי גם נבלותו ושקריותו נגלתה בדין הוא מבקש את פני השופטים לזכותם ולהוציאם לחפשי לשלום

אחרי הנפשם מעט, עמד דר' היימאן על רגליו — הוא הגבר אשר ראה את עני עמו בשבט עברתו — ותהי ראשית דבריו בשפתים חולקות כי בלב מר הנהו רואה את הלחץ להתוכח על דבר אמת וצדק אשר נתברר כבר אל שרי הקאמיטאט הזה והסכימו עליו עוד בשנת 1791 כי נמנו וגמרו אז כי אין לעלילת הדם שורש כל עיקר וצוו את פקדיהם להודיע את זאת אל עם הארץ בכל הגבול להוציא מלבם מחשבת און אמונת ההבל והכזב הזה

הזה וילמדו את העם דעת ותועי רוח בינה — ועתה, בזמן ועת אשר יקשרו יחד חלוקי התבל מרחקי הארץ מזרח ומערב זה אל זה באמצעות חכמה ומלאכת מחשבת ואומנת גדולה ונפלאה, בוקעים עד ציר הצפוני יורדים אל הדרי תימן נותנים בים דרך ומתחת לקרקעות מים ענים נתיבה, עושים בתבונה אורות חדשות אשר כמעט כאור יומם יאירו את חשכת הלילה, בעת הזאת, יכסה עלטה חשכת הדעת את שמי הקאמיטאט ההוא כי ישובו לכסלה וישקדו וישתדלו פקידיו מהוויצענעשפאן עד השופט הכפרי לחדש את השקך הזה להעלותו מבור הנשי על ידי עדי כזב לבשתם ולבשת כל הדור הזה ? !

ואמר, אם אפי' ריוס ובישאע ומלכים וחכמים יחד יעידו כי עלילת הדם שקר וכזב היא, איככה ימלאו אנשי בלי שז עוד את לבכם לחשוב על ישראל תועה בדבר האשם הזה ? ועל סמילאוויטש אשר הוקם למליץ בערו אמר, הנה כבר נתברר למדי על פי עדים נאמנים כי ביום ההוא, אשר משהד היסורים אמר בראשונה כי בו ביום קבל את פגר המתה בגבול שארקאן ומסרה אל אחרים להוליכה עמהם עד המקום המבוקש — כי בו ביום ההוא הי' במקום רחוק מהלך שני ימים משם — ואף גם זאת לו הי' כדבריו הראשונים אשר אמר כי הוא הביא אותה והשתדל להוליך תועה את כסא המשפט, או רצה לקחת במרמה את החמשה אלף זהו אשר הגידו לתת לאיש אשר ימצא וישיב את הנעלמה למקומה הי' או מתה — הלא לא עלתה בידו ולא עשו מעלליו פרי ולמה יומת או יענש מה עשה ?

ועל דבר האיש טויב אשר גם בעדו שמוהו למליץ הוא שואל ומבקש את פני השופטים, כי יגידו לו באמת, אם יש עוד צורך להמליץ בעדו ולהתחנן לפניהם על נפשו, כי הנה גם הנער שארף שנה ושלוש בדבריו כי האיש טויב לא הי' בעדת החטאים ולא בא בסודם, וכל כובד עונו אשר בעבורו צמתו בכור חייו זה ארבעה עשר ירחים, הוא כי בעת הפאראונטערזונכונג העיד לפני בארי כי השוחטים שווארץ וברוין בביתו שבתו ואתו אכלו בצהרים — ועתה אחרי אשר נתברר גם מפי אחרים רבים אשר העידו כי כן הי' איך יעלה על דעת אדם, או מי הוא זה אשר יוכל לענוש אותו ?

יוסף עוד ויאמר, אם עצמו תצא בארי ורבו פשעיו עד מאוד בדרכי דרישותיו העון הזה גדול מנשוא, לשום במאסר איש אשר לא נמצא בו עולתה ולא עלה עליו שום טענה או חזק רק בעבור אשר הכחיש בעדותו את דברי הנער שארף, ולענותו בעינוי הכבל רק מיראתו פן בתיותו חפשי ימצא עדים אשר יחזיקו את דבריו, ויתברר מהם כי עדות הנער בדוי היא

והאיש ווייסשטיין כבר הוציא צדקתו לאור על ידי עדים רבים שכנויכי שכב על מטתו בחליו ביום השבת הגדול ולא בא אל בית התפילה כלל ביום ההוא ושקר ענה הנער כי גם אותו ראה שם —

ושני האנשים נראם וקליין מעסלאר בררו גם כן למדי כי לא באו אל גבול טארקאן — על כן תוחלתי חזקה כי כלם יצאו זכים לבתיהם לשלום —

ביום השלשים לחדש יולי ביום הזה בא המון רב ומלא את הבית היכליו תאיו וחדריו, ויקם דר' אישוויש ויעמוד מאז הבקר עד כלות השעה הרביעית אחרי הצהרים וידבר באזניהם שבעשעות רצופות, במעט הנפש ביניהם, וידבר מן העצים אשר בלבנון היער הנורא אשר בעבי נבי סבכיו לבאים וחיות רעות טורפי אדם מצאו את משכנם, עד האיזוב אשר בקיר מקום נחש שרף ואצעה אשר במסתרים יפוצו ארסימות ישופו עקבי תמימים ויפולו אחור והרבה להרשיע את הפקידים אשר בידם נתנה לחש אחרי העלמה הנעלמה והראה כי בלא דעת ובלא תבונה הלכו בציות לבקשה ואת האורה המישור אישרהי נכון לבקשה בו עקשו ועזבו, ולכן אך רוצחים אנחנו רואים אבל לא רציחה

הראה כי במזימות רשע ומחשבות עון עשו כל מעשיהם, בלב נשחץ מלא תהפוכות רדפו אחרי ההבל וצדק ואמת שנאה נפשם

הראה כי קנאת ההון ושנאת הדת עורו את עינם ובאות נפש מתועבה ונשחתה ארבו לנקיים חנם

והראה כי באמונה פתיות הרבו תעתועים והוללות להרפתם ולהרפת כל יושבי הארץ הזאת, כי רק את עון הדם, אשר ברשע וכסל על עם ישראל ילשינו, שמו נגד פניהם, וכל מגמתם

רק לאמת את השקר הנורא הזה היתה וכל אורך זמן חקירתם רק בעבור זה יגעו ויהבלו וכלו את כחם חנם

לא את עסטר שולמושי יצאו האנשים האלו לבקש כי לא תששו אחרי ולא דרשו אחרי סיבת העלמתה או מיתתה, כי להדוף את העברים כל השתדלותם, ולא יושבי כפר מיססא עסלאר לבד כי את כל היהודים מנער ועד זקן בכל המדינה בקשו לעקור ושללם לבזו ולכן את שיחת הזקנות דברי פי נשי הכפרים בהסיבם יחד אחורי תנור וכיריים ושוות בפלך, הביאו בידם, ותהי להם לכלי נשק חנית וכידון להכות בהם ישרי לב אנשים צדיקים, בערשותם בביתם

כי עלילת הדם התניפה את הארץ ורבים הללים הפילה בשנות החושך אשר כבר עברו, בעת אשר עצמו ורבו גם הרוני קוסמי קסמים חללי מעונן מנחש ומכשף, וגם אז בימים ההם רק למען לבזו רכוש העברים ולשלול קניניהם כספם וזהבם נעשתה — אולם בעת הזאת עת הדעת והתבונה עת החופש והדרור לכל יושבי הממלכה איש כאחיו, מזימות כאלה לקללה לכל הארץ תחשבנה

בארי סכל וזדון לב, מלא אשפתו חצים ומות ויצא לצוד ציד נפשות נקיים להפיל אימתו ופחדו על כל אשר בשם ישראל יכונה — ושמעו הולך בכל הארצות, ומעסטרריך שלחו אליו מכתב בקשה כי בשנות המאה השמונה עשרה נעלם משם ילד קטן ורך ונסתר מעיני אבותיו, וישימו בטחונם בו כי בידו הקשה ישיב אותו אל ביתו או ימצא ויגיד מי מהעברים רצחו נפש לשבוע מדמו

בארי סכל, הנזטה אוון אל דברי כל פתי, אגרת שלוחה אליו — (אולי רצה האיש לשחק בו) — וכתוב בה כי ירר אל עמק המרתף אשר תחת קרקע הבית בדירת השוחט שיוארץ ויראה שמה חבית מלאה יין ויסיר אותה ממקומה ויחפור תחתיו וימצא עוד חבית אחרת סתומה מכל עבריו ובתוכה טמונה גוית עסטר אשר שחט ושמן שם — וימהר ללכת שמה עם אחוזת מרעיו ויסובו את הבית ויחפש והנה אין שם מרתף כלל אף לא הי' לעולמים — וילך משם כברת ארץ וישא את עיניו וירא לפניו מרתף בנוי בחצר בית

איש יהודי אחר אשר לא שמע את שמעו, וירד בתוכה ויתפור את אדמתה, ויתפור ויבוש כי לא מצא מאומה

עוד אגרת אחרת שלוחה לו ממרחק מלאה סודות נשגבות וכתוב בה למען ידע איככה ימינו העברים את דם הבתולות כי ייבשו אתו בתנור או לחום השמש עד אשר נעשה כאבן ואחרי כן ישימו אותו במכתשת ודכו אותו במדוכה עד היותו כעפר דקה מן הדקה ומחלקים אותו ביניהם ושולחים גם אל קרוביהם ואוהביהם ושמים ממנו על המשקוף או על מזוזות בתיהם ושעריהם "ובארי הסכל כותב בידו על עבר התיצוני מן האגרת, כי הדבר הזה ראוי לתת לב אליו" ומניחה אל תכריך הפראטאקאלע אשר בידו — (הוי, אם תכתוש את אויל במכתש בתוך הריפות בעלי לא תסור אולתו ממנו) —

בארי זדון לב, נותן צו אחרי קברו את עצמות הנמצאה, כי יחקרו על כל ההולכים ומובילים עצים על הנהר ואם ימצאו יהודים ביניהם יתפשושם וישלחו אותם אליו, וכן נעשה, כי מצאו ששה עשר וואלאכען ויהודי אחר שמו הערשקא ביניהם ויביאו אותם אליו, וישאל אותם על אודת הגוי הנמצאה בנבול דאדא במים, ויענו כלם כי אין אתם יודע מאומה ברבר הזה, וישלחום לנפשם, ואך את היהודי לא שלח עמהם ויתנהו ביד הקאמיסאר פא י ויך אותו ויענהו עד אשר הגיד ככל אשר בקש ממנו

וישמח בארי מאוד כי הצליח את דרכו ומצא עדים על תרמית הגוי אך כל זה איננו שוה לו ולא שקטה נהמת רוחו עוד כי מה בצע באלה עברים אשר עניים המה, והוא חפץ להביא בפלילים את עשירי העם את העברים המיליאנערע, כי מעצת האנטיסעמיטען יצא לסכסך את כל היהודים אשר בכל המדינה בעון הזה — אולם תקותו נשארה מעל כי גם העדים האלו אחרי אשר שלחום לביתם וסר מאתם הבהלה שבו אחורנית והודו ואמרו כי אין ממש בדבריהם אשר הגידו והעידו ורק מרוב העיניים אשר סבלו ענו שקר

ויוסף ויאמר כי פשע בארי ועזוריו עצום מאוד על אשר הרחיקו את כל העברים מן הגוי הנמצאה ולא נתנום ליקרב אליה ולראות, אולם עון זדונם הגדול מנשוא כי עד השמים יגיע הוא את אשר לא הניחו אף את הרר' היימאן את האדפאקט מצד הנחשדים ליקרב

ליקרב אלי' בפועל חטאת מרי הוזה שמו את חוקי המשפט למרמס תחת כפות רגליהם, וכן לא יעשה — ומי הוא זה אשר לא יראה כי רק מיראתם פן יודע כי היא עסטר ואז כל ישעם וכל חצצם להרשיע את עם ישראל כלו, יהי' לאין יעלה בתהו ויאבד עשו כן ?

האמנם כמעט עלתה בידם לבצע את אשר זממו כי כפי הבחינה אשר עשו הרופאים אשר קראו להם, טרייטל ער וחבריו, יצא כי גוית נכרי' היא, אם כן החשדה הנוראה במקומה עומדת אף כי לא דרשו מי היא זאת מבטן מי יצאה, מה הי' לה, אנה מתה, ומאין לקתה להביאה הלום, כי עדות הרופאים האלו כי איננה עסטר היתה דים —

ואני בשמעתי את כל אלה, כאשר קראוני להיות למליץ בעד העברים האסורים האלו, נתתי את לבי לדעת את כל אשר נעשה, ואבינה בכתבי הפראטאקאלע, וארא כי נפתלים המה והדעת הישר לא תנוח בהם כאשר הם, אף כי לא החלטתי לאמור כי במרד ובמעל עקשו את הישרה — כי רק הבוחן כליות ולב היוצר רוח האדם בקרבו הוא לברו יודע תעלומות האלה והוא ידון איש איש כמעלליו — ואז הצעתי את בקשתי לפני שופטי הארץ, כי יצוו ויבחנו את עצמות המתה שנית, ויאותרו לי והנה החקירה העמוקה, הבחינה המיוסדת על חכמת הנסיון הרבה הוציאה לאור יומם כי עצמות עסטר שולמושי לפנינו והיא היא אשר טבעה או נטבעה ונמצאה ונקברה

כי את אשר הגידו העדים על מידת ארכה ועובית גופה ומראית עיני' נוכח מתוך סתירת דבריהם אלו את אלו ומעדות הרופאים כי כל דבריהם שקר

והחלטת טרייטלער וחבריו כי לפחות בת שמונת עשרה שנה היתה הוכיחו והראו האוניפערזיטעטס פראפעסארען כי טעו מאוד כי לא ידעו אף את הדרך והאופן אשר ילכו בה, ולא יכלו להגיד את הסימנים אשר על ידיהם אפשר לדעת לשפוט ולהחליט את זאת, והם הפראפעסארען מצאו ובררו גם אפשרות היותה רק בת ארבע עשרה שנה — והסאניטעטסראטה הסכימה עמהם בדבר זה בהחלט גמור

ואשר שפטו טרייטלער וחבריו כי לא שהתה במים כי אם שנים

או שלשה ימים, לעומת זה הוכיחו הפראפעסארען גם אפשרות היותה במים שנים עשר שבועות, והסא' ראשה אשר לא הסכימה לגמרי בזה אל דעת הפראפעסארען — ולא בררו הטעם מפני מה אינם מסכימים עמהם בזה — אמנם גם הם החליטו היותה במים לא פחות מארבעה עשר יום, ואם כן נכחשו דברי טרייטלער עכ"פ גם מהם, והוברר גם כן כי שקר ענו אלו אשר אמרו כי ביום האחד עשר לחודש יוני שמו אותה במים וביום השמונה עשר הוציאוה משם — ויתר הדברים אשר לא הכריעו הסאניטעטס ראשה עליהם בין הדיעות, הנה מאשר לא נתנו טעם לדבריהם, אין ספיקתם כדאי להוציא את עדות הפראפעסארען מחוקתן מאחר שבשני דברים האמורים הכחישו גם הם את דברי טרייטלער וחבריו, וגם טרייטלער בעצמו הודה ולא בוש כי לא ראה מעולם גופת איש הנטבע במים, ואיך אם כן נחיש לדבריו נגד חכמים גדולים אשר ראו ונתחו כמה אלפים מתים כאלו —

ועתה נצרף לזה גם את עדות חכמי הכעמיע אשר העידו אחרי בחינתם כי הכתמים אשר נמצאו על הבגדים אשר היו עלי' המה רק מחמת שהיו נצמדים אל גופה ימים רבים עד אשר נדבק בהם רקבון המתה, ונמנע לפי זה גם כן להאמין כי רק יום או יומים טרם המצאה נתנו הבגדים עלי'.

והבגדים עצמם, הנה הכירו אותם היטב בטביעת עין ועל ידי סימנין היותר מובהקין כי בגדי עסטר הן ועלי' היו ביום התעלמה ואין לספק בזה כלל, מכל האמור עד הנה ראוי גדולה מאוד כי היא גופת עסטר ולא אחרת,

אמנם הראוי הגדולה מכולם והיותר מכרתת להחליט את זאת הוא סימן הפצע במקום מצומצם בשולי אצבע העבה ברנלה הימנית אשר שלשה עדים נאמנים העידו בשבועה כי ראו היטב את הסימן הזה, וגם רופא אחד הודה במקצת עכ"פ כי ראה חוט דק במראה לובן במקום ההוא, ואשר טרייטלער מכחיש כעת את דבריהם ואומר כי דרשו אחר הסימן הזה ולא מצאו מאומה, מלבד כי דבריו בטלים נגד דברי ארבעה עדים אשר ראוהו, גם מאחר שלא הזכיר בפראטאקאל אשר כתב אף דבר קל מכל האות הזה הדברים מוכיחים כי בזרן העלים את הסימן הזה

היוצא

היוצא לנו מכל זה כי הסימן המובהק ביותר בנושא והסימן המובהק
 ושביתת העין בכלי אינם משאירים עוד שום ספק כי גופת
 המתה אשר נמצאה במים בגבול דאדא ביום השמונה עשר לחדש
 יוני בשנה העברה היא גופת עסטר שולמושי
 ואמר עוד, אולי יפלא בעיני מי, מדוע לא הכירו אותה אמה
 אשר התאבלה עלי ואחי ואחותה, הנה כפי אמריהם,
 שכבה המתה ערומה כיום הולדה בעת אשר באו לראותה וגם לא הראו
 להם את הבגדים אשר השישו מעלי עד אחרי קבורתה, ואחרי אשר
 ידענו כי שערות ראשה ונבות עיני לא היו לה עוד,
 ואחד מן הרופאים אשר היו שם בעת ההיא, הודה בעצמו
 כי סגר את עפעפי ושנה את מצב נחירי, ואחרים העידו
 כי גם את שזתותי עקם — היפלא עוד אשר לא הכירוה? נוסף
 על כל אלה הדברים מוכיחים כי ידי האנטיסעמיטיוזמוס היו גם
 במעל הזה, כי הם פיתו אותה לבלתי הכיר את בתה למען לשום
 עין כבוד על שכם העברים —

ויוסף ויאמר כי המחשבה הארורה הזאת להרוף את היהודים לא
 במדינתנו ומאדמתנו אדמת אונגארן צמחה, רעיון הזר
 האנטיסעמיטיוזמוס, לא בלב יושבי נולד, כי מארץ רוסיא באת
 בגבולנו דרך בערלין ודייטשלאנד, ורבת העם פנו אליהם עורף
 ולא פנים, ואך בלב נשחת בנפש אשר אותה רע הכתה שורש,
 ותקותו חוקה כי לריק יעמולו כי לא תשחת הארץ מפניהם ואחרות
 בעלי האמונות השונות לא תופר לנצח, וגם המעטים ההם כי יודע
 להם שנתם יבושו ויכלמו וישבו אחור.

ועל עלילת הדם אמר כי ראוי לשום לב להרחיקה אל ארץ
 נשי להשליכה אל עמקי מצולות כי יכסוה תהומות לעד
 ולעולמים, אבל לא ברעש לא בחרב ולא בתנית כי אם בהשגחה
 טובה ואמתית על בתי הלימוד ועל המורים בעם, על כהניהם ועל
 כומריהם, למען לא יראה ולא ישמע עוד את אשר ראינו בעינינו
 ובאזנינו שמענו פה, בן מנבל אב ומבקש לתלותו על העץ, ואם
 מלשנת על בתה מתאמצת להענישה הנם:

סוף דבר מחלה את פני השופטים כי יתאמצו להשיב את כבוד
 ארצנו המחולל בנוים, אל מקומו, ויכירו וידעו כל באי
 עולם כי לא כצקת האנטיסעמיטען הבאה אלוהם נעשתה — ואחרי
 כי

כי צדקת יאזעף שארף , בוקסבוים , וואלנער , יצאה לאור היום
יוציאום לחששי — והאמת והשלום אהבו —

הכלב שב אל קיאו וסאלאי אל דבתו הרעה , ביום השלשים
ואחד לחדש קם שנית ולא בוש להרבות נאצות וחירושים
אולת ופתיות , ויאמר דברי ראהלינג כנים אמיתיים וקיימים ,
האפיפור בשחד ישפוט ברציו זהב וכסף , מלכים לא דברו , בישאפע
לא העידו , וחכמים לא הנידו , כל האמור בשמם שקר וכזב , אל
נסיוני האוניווערזיטעטספראפעסארען אין לו אמן , בינת אישוויש קלה
בעיניו , מחכמת שאר המליצים , הנה הכסף יענה את הכל —
האנטיסעמיטיזמוס איני יוצא ללחום כי אם על משמרתו עומד לבל
ילחמו בו , הבאים לגור בארץ שוררים בה , ואשר ירשוה ראשם
חפו , היהודים עולים מעלה מעלה והמה יורדים מטה מטה ,
היהודים עושים עושר המה כלו עיניהם בעוני , היהודים השפילו
עד עפר כבוד אמונת העמים , עדות מאריץ שארף נאמנה , האלמנה
שולמושי מתאבלת על בתה , הרוצחים יושבים פה , את כל אלה
ישימו השופטים נגד פניהם ועל פיהם ידונו :

המליצים השיבו על אמריו בהשכל ודעת והראיאת זדון לבו והבליו
לעיני כל וסוף דבריהם כי יקוו כי יזכו הנידונים
האלו בדין .

וישאל הפרעזידענט את כל איש ואיש מהנידונים ומהמליצים , אם
יש עוד דבר בפיהם להוסיף על האמור עד הנה , ויאמרו ,
אין .

ויאמר אם כן הוא , נשלמה מעשה הפערהאנדלונג עד תומה ,
ויאמר עוד כי בעוד שלשת ימי יוציא את הדין לאמתו
ויחרוץ את משפטו פה במקום הזה .

ביום השלישי לחדש אויגוסט בהיות הבקר ותמלא רחוב העיר
מרוב האנשים אשר באו מכל הגבול מסביב לשמוע תוצאות
המשפט , לא נראה כמוהם עוד בכל ימי הדין הזה — ויעלו השופטים
השערה , ויעמוד הפרעזידענט קארניש על רגליו ויקרא :

**בשם המלך ! איש פלוני ופלוני אשר הייתם אסורים פה
בחדשה על מעשה הרעה ולמלא את ידם בפשע ההוא
זכאים אתם כלכם וחפשים תצאו מזה ותלכו איש איש אל
ביתו לשלום — ויקדו וישתחוו :**

אחרי

אחרי כן קרא בשם כל אחד ואחד מהם ויזכור לפניהם את עונם אשר היו נחשדים עליהם, ויפרוש באזניהם את כלת הלוחי המשפט הארוך הזה את סיבתם ואת טעמם, ויאמר כי מקרים רבים נקבצו ובאו יחד אשר העירו את מחשבת היושבים על מדין להאמין באפשרות מעשה הרציחה, אף כי לא נודע בראשית ההשקפה סיבתה ותכליתה — כי להאמין אשר רוע המפעלה היתה לתכלית מצוא דם לצורך מצוה דתית או מנהגית, לא עלה בלבנו אף רגע אחד אף לא יעלה לעולם — אמנם אחרי החקירה והדרישה הדק הישב בנביות העדיות ננלטה צדקתכם ויצאה לאור ברור כשמש, כאשר כבר בררו השטאטסאנוואלט והפערטהיידוינער בראיות עצומות ונכונות, ונוכחנו כולנו כי נקיים אתם — ובסוף דבריו אמר אליהם שובו איש איש למלאכתו, אשר אתם עושים אל תרגזו בדרך, אל תבקשו נקמות ואל יעלה על לבבכם להשיב את הרעה אשר גמלו אתכם —

נשיהם ובניהם וטעם עמדו בפתח השער ובהגיעם אליהם חבקום ונשקום בדמעות ניל, וענו כלם ואמרו: ברוך מתיר אסורים! ואנחנו מרחוק עונים אחריהם אמן! ברוך הוא, וברוך שמו הגדול, ברוך שומר הבטחתו: ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם לא מאסתים ולא געלתים לכלותם להפר בריתי אתם כי אני ה' אלקיהם —

הַדְרִי אִיטוּוִישׁ לֹא נח ולא שקט עד אשר כלה את פעלו הטוב אשר החל כאשר אותה נפשו היפה וביקש את הוויצענעששאן כי יקה את הנער מארוץ מבית הענטער וישיבהו אל אביו ולא אבה לעשות כן ויפרוש איטוויש את בקשתו על ידי הטעלענראף לפני המיניסטר טיססא, ויבא צו אל האבערגעששאן כי יוציא הוא את הנער משם ואם ימאנו לתת לו יקחהו בחוקה, ויעש כן, ויהי הנער בבית מלון הזשאנדאמאריא, ויבאו אליו אביו ואמו ויהפך לבבו ויהי לאיש אחר ויחבקם וינשקם וישאל לשלום אחיו הקטנים וישא את קולו ויבך מאוד — ויעזבו יחד את העיר ניערעדהאזא ללכת אל עיר פעסט ויבאו שמה בבקר יום השביעי לחדש אויגוסט, וילכו אל הקאנצעלייא אשר ליהודים ויתן יאזעף שארף שם את תודתו על רב הטוב אשר עשו עמו ועם יתר הנפלאים כי נתנו מתנות, לו חמש מאות זהו ולהם לאיש ואיש כפי מכסת נפשות ביתו כל כסף המתנות

המתנות ארבעה אלפים ומאה זהו למען החיות את נפשם •
ויבאו שמה אנשים מעורכי כתבי העת וידברו את הנער וישאלוהו
על אודת עדותו מה ראה לדבר ככה , ויאמר כי הכריחוהו
ואנסוהו לדבר כן אף כי ידע כי הוא שקר כי אמרו להורידו חיים
שאלה .

וילך משם לראות את העיר את ארמנותי וכל תפארתה , ואחרי
כן נסעו משם לגור באשר יגורו , יתן ה' ולא ישמע עוד קול
צוחה במעונתם ולא במעונות העברים כלם , כי ישיב לב אבות על
בנים ולב בנים על אבותם ויגל יעקב וישמה ישראל •

הגיוני הכותב

כאשר שונים האנשים בטבעיהם
כן שונים המה בדיעותיהם —
יש אשר אם יגע שונאו בכנף מעילו
לא יקום בו עוד רוח ומר צורה
ויש אשר יתן למכהו לחי וישבע בחרפה
ואם יאכל חצי בשרו ישב וידום —
כן יש איש, אם ילעינו עליו יפטירו בשפה
יחרקו שן או יניעו ראש
יקצוף ויקלל את יום הולדו
וכחש בה' ובתורתו —
ויש אשר גם אם שאף צמים חילו
ובמדקרות חרב יעלוהו על המוקדה
ישען באלקיו ויחסה בו
והצור תמים פעלו שפתיו תבענה —
אולם הטבע מלידה בו נטבעה
ומבטן אמו עמו יצאה
בו תדבק ועד יגיע לא תסור ממנו —
אמנם, דיעותיו
ביד רוחו המה נתונים
אליו תשוקתם והוא ימשול במ
על פיו יחנו ועל פיו יסעו —
טהר לב ורוח אמונה
לא ידע עצבת
הולכי נכותות ואוהבי צדקות
ישר יחזו פנימו —
והנה, אנחנו בחטאינו גלינו מארצנו
מרדנו בה' והגדיל עלינו אויב
נחנו נשארנו מעט מהרבה
והמה רבים גדולים ועצומים ממנו
לכן ענקתמו גאווה
ואכפם עלינו וכבידו
יעשו כמעיל קנאה
ויריתונו מדתי אל רחי

על עם ישראל יערימו סוד
ובתורתו יתנו דופי ומנרעת —
אחי ועמי! נא נטה שכם אחד
איש את רעהו עזורו
חוקו ונתחזקה בעד תורת אלקינו
היפה מלבנה וברה מתמה
אם יחיונו, ונחי
ונודה את ה'!
ואם יכלימונו, נסבול
ונשא לבבנו אל ה'!
ואם על צוארנו ירדפונו
וננוסה אל ה'!
כי לא ישור לנצח
ולא יקפוץ באף החמיו סלה
והי' כאשר שש על אבותינו
כן ישוב עלינו
במהרה בימינו אמן

